

700

Visbok för
Husaren.
 N° 85. Gustafsson.
 4. spr. Malmö.

född. d. 8/ 1883.

1.

(Sidor)

<u>Register</u>		(Sidor)
En ny kärleksvisa. (En moder!		3
Emmas första kärlek. —		4
Hvems är din vens.		6
En vacker kärleksvisa. (Skön Hedvig!		8
Alfred och Ida. (Blossbelymna trydda)		10
Fröken (Jäger sköld.		14
Kärleksvisa. (Lik tillam uti)		15
Kärleks-visa. (Vippa dig, har jag tänkt		18
Kärleks - visa. (Din doftar af blommor		20
Bömans-visa. (Om ung ö gläder skönan.		22
Kärleks - visa. (På året, adertonhundra		24
Kärleks-visa. (O tysta, ensamhet.		28
Husar-visa. (En visa vill jag sjunga om flickorn		30
Husar visa " " " " " för tidens är		34
Gods Råd.		36
Litern går		37
Kärleks - visa. Jag minns den dag.		39
En ny kärleksvisa. Jag hafver nu fått höra om		42
Kärleks - visa. (O varför bad du om mig		44
Kärleks visa O du minn vare som står		45

	Sid		Sid
Spömans visa (joddy)	48	Edvin o Emma	114
Brits o Anna (vid)	50	En vacker visa	115
Husarvisa. (Kronprinsens)	53	Lill' Anna Mari	117
Bevärings visa för 1894.	54	Svenska folksången	"
Kärleks visa (Gott afsked)	57	Mårgårdas flickan	118
Målbär visa. (hur roligt)	59	Nationst visa	120
Kärleks visa (det var en afton)	62	Lars Peder	120
Mitt hem. (Mitt hem är det)	64	Det knallar o går	124
Den underbara Trappan	67	Plantorna	126
Björkens hemlighet	70	Den äggföre / jag ser upp dina ögon	130
Hjörnans visa	72	Kärleksvisa af farväl min älska älskan	131
En Kärleksvisa.	74	Endring jag sjunga vis så nåt	133
Tordakust tron	75	flickorn som drunknade i ^{hamnen} Malm	136
Krigarns af Skredsång	80	Den arresterades vise	138
Kampem Grimborg	85	Emma uti hela visan avslut.	140
Visa om Mariken	90		
Nickolina	97	Summa 57	
Ballare visa	100		
Kindra Mogen	104	Kasern d. 15-1-1905	
Fröken Agnes	105	N: 85 Gjestäpser	
Hur det blir	109	Wolentär	
Edwards Dödsång	110		

En ny Kärleksvisa

1.

En moder som af kärlek brann för en dotter
 Hon sade det går aldrig om min Kärlek
 Du går för när de gossar små och där
 Kan man lätt förtä att det så gallet med dig är
 att du har tillifvit kär.

2.

Men Karolina gaf till svar min mor förnekta
 Att gossar mig i famnen ta skall jag då svara nej
 Om de begär en kyss af mig såg moder skall jag fråga dig
 Om jag den kyssen sjelf får ta, skall jag då svara ja.

3.

Tag kyssar tag i tusental ja tag dem om du vill
 Men svara aldrig ja därtill när de i skog vill gå
 Med gossarna gå ut ibland, förtroligt vandra hand i hand
 Och du är svag o förden skull, så faller du om skull.

4

Gag i min ungdom ofta föll o efven så din far
 Vi gingo hand i hand o han höll handen kvar
 Vi gingo så det var en natt jag tröttnade jag blifva
 Och vid ett träd jag dignar ner då föll din fader med.

Det var uti en aftonstund, var jagel yvrig såjont
 Det var uti en rosenlund där allting var så grönt
 Men hur det ser med oss gick till så låg din fader allde^{stätt}
 Men rolig var han i sinfröjd o jag låg still o röjel.

6

En timmas flöt som en minut jag i min doabs lig
 Den glädjens timma den var slut jag fört min vilja
 Låg vilken vills bära mor sad Karolina ja jag tro,
 Att Frans en gång har gjort med mig som far ^{har} gjort ^{med} dig

Slut.

Emmas första kärlek.

1

Hur se hvad himlen strålar klar o blå,
 O den som många armar fingo gå,
 Att hära nektergalen bärg i kväll,
 Och söta mammans hvad du sora bräll.

2

Så lätte här den sköna emma nyss,
 Och trycke så en kyss på moders hand,
 Men pappa hörde hvad hans gunstling bad.

Låt flickan gå han till sin gummans sad
 3.

Uti moders ja den sköna Emma lof,
 Och hatt o kappa i en kast kom tog,
 Men far o mor de gingo båda med,
 O garvika god, roen likväl tråkig best,
 4.

Den gingo de till villan den de set,
 Och där blef lilla Emmas kind så blek,
 Skönt nederblagen uti sommar natt,
 Hon gick allt närmre där den foglen satt,
 5.

Han pappa gjorde äfven här sin rund,
 Och vände åter om i samma stund,
 Han bade glädligt kom skall du få se,
 Hur nektergalen fängas ett tu tu.

Hon gjorde honom sällskap bortom en bäck
 Där såg de Emma stå så skön o tjäckt,
 Men nektergalen var en ungersven,
 Som kyssar gaf och kyssar fick igen.

Men då slag modren sina händer hop,
 Och vilje genast gifva till ett rop,
 Men pappa bade lugna dig Tofin
 Vi hör på nektergalen ofven vi.
 8.

Men hvad tror du att saken tar till slut
 Ja innan årets dagar lypit ut,
 Då gånger Emma att stå bred, så säll
 Ty hon vill höra nektergalen hvarje kväll.
 Slut.

Hoem är din ven.

1.

Hoem är din ven du tusen vänner finner,
 Så länge du på lyckans höjder står,
 Men hoar o en af dessa snart, försvinnna
 Så snart din lyckas sol till bakka går.

2.

Hoem är din ven kankanda lekkamrater
 Ifrån din barndoms lyckligare dar,
 Sjå han har fått en högre plats vid staten

Har minnes knappast hvem han funder var
 3.

Hoem är din ven kankanda den som glaset,
 Dig skaffade uti ett muntert lag,
 Sjå du tar fel det var blott vid kalaset,
 Han var din vän och broor en enda dag.
 4.

Hoem är din vän när lyckans sol gått ned,
 När bleka göden för din bydda står,
 Hoem söker då att dela ditt bekymmer,
 Hoem är din ven som var den ven i går.
 5.

Jag vet en ven fly till din moders hjärta,
 Fast ofta glömd hon känner dig igen,
 Ifrån din slund hon föddes dig med smärta,
 Hon är o blir din enda somme ven.

En vacker kärleksvisa

1

Skön Hedvig går sig en afton att spatsera
 ut i den gröna lunden för att sig der förmåga
 att plocka blommor små o binda kransar af
 Kring skona Ludwigs arm hon tanker binda på
 2.

Dä lojer hon sig ner en blomma att gylfryta
 Den har så vackra blad att hon den knapt löst bryta
 Den blomman är så skön den synes mig så rar
 Men döden kom för snart förkorta hennes dar
 3.

O Hedvigs Hedvigs far hvad skulle han väl göra
 När han från lunden grön ett jännerops ^{hörs} fick
 Han tänkte rädda få sin dotters unga lif
 Men ^{och för sent} döden det var hon digmar ner o lär.
 4.

Och Ludvig Ludvig han nog sorgsen måste blifva
 När han från Hedvigs far ett sorgje puff fick höra
 Att hon den älska mö, i afton blifvit död
 Ut af en giftis om i rosenlunden grön.

5.

Och Ludvig går sig på golfvet att spatsera
 Han veider sin händer och ropar i stor kvada
 O Hedvig Hedvig skön hvor skall jag finna dig
 Hvor skall jag finna dig. Och dig omfamna få
 6.

Där kom två syskon ut från stora sovsalongen
 Kom in vår broder se få se för sista gången
 Och skada Hedvigs arm den Ormmen har.
 Den du så ofta kysst o dig omfamnat har
 7.

Och Ludvig går sig i stora sovsalongen
 För att sin Hedvig se få se för sista gången
 Hans smeker hennes kind han kysser hennes
 Ten bedek han till gud slit sänder tjertän ^{mer} nu.
 8.

Det var en ryslig syn för Ludvig att få skada
 Att se sin älskling der ligg kall o död af våda
 Sen faller han på knä vid Hedvigs sköna lik
 Tar henne i sin famn o vaknar mer!!!!!!!

Alfred, och Tida

Mossbelupna skydda står vid hecklas fot
 Höga granar skydda den mot stormens fot
 Men där inne sorgsana minnen,
 Stormens lifvets ros bröt af,
 Och på stranden ser man kors på Tida graf.

Alfred skön som våren, drog till fjerran land
 Blek af skridda åren Tida grät på stranden,
 Så att strida glöm ej Tida hennes kärlek tunn
 Tåligt skall hon lida återkomstens ro.

Årens flöt sin bärna tvärme gånger om
 Saknad blef en vana ingen Alfred kom
 Stackars Tida var att lida
 Dolda smärtan för sin far
 Kraft att ensam lida, hennes hjerta bar.

Bleka kindens blommar hafva flyt sin ros
 Så att sådan vinden jagar såder ros

Tårfullt öga mot det höga
 Färglöst foga hjertans lön
 Trohet talar föga falskhet blir dess lön

Så nu dottrens hjerta för den gamle brödt
 Omma faders hjerta skydda att ge tröst
 Lög ej Tida vid min sida
 Smart jag Alfred återfår
 Blott för honom föga jag en välfärd får

Tida gick till stranden tik en engsig havin
 Ritada i sanden mängder alskat namn
 Morgondimman midnattstimman
 Letade hon ensamt där
 Namns bleka strimmar följer henne där

Vågen skyhögt knallar invid hafvets bry
 Åskor zyligt knallar blisten delar skyer
 Skugg förtöres rödron röus,
 Traker slungas emot strar
 Och på vågen föres mängder frälst ur land

Af för tvifland' slagen I de ser sin far
 Redan skymd för dagen gudens öga var
 Dödsmiten sluter, Guden redan kallar mig
 Alfrido tron har bruter han har sveket mig

9

Sen sin hand han lade på sin dollers hand
 Ett farväl han sade far till frödens land
 Dödens vingar mörka vingar
 Med ett hemst och smärt sammt ljud
 Samma öga bringar, Idas själ till Gud.

Fröken Fäger-sköld:

Ut i en mörk en mörk och dyster sell,
 Ett år förflut min jule kväll
 Jag tänkte då på de flydda dar
 Då jag som strötning firad var

9

Min frukost kan jag ej klaga på
 den kunde nog ha räkt till för två
 i så fall lider jag ingen nöd
 Med lära fruktar jag mitt bröd.

Mitt möbelmang var en trebentstol,
 En ekebanka var mitt jule bord
 Träket, lyste en tampra matt
 Lorn tydde för mig det var natt

4

Ej någon stjärna där blinka in
 För att upplysa mitt mörka sin
 Jag tänkte mörk är min kropp och själ
 Gud hjälpe mig jag är en syndaträl

5

Ty natten skular vist ej för mig,
 Ej solen skiner mer uppå min stig.
 Och kvinnans värde jag ej mer får
 Och alldrig läkas mina sår.

6

Jag har fördärpat min kvinnodät
 Min sköld är föttrat min höga ätt
 Och fängslad, sitter jag för ett brott
 Lorn jag inte vet mig har begött.

7

Af Evert har jag ju och fått sluta,

134
Jag detta anade långt förut
När våra planer mislyckas sig
Så ville han ej mer älska mig
8

O Evert, Evert jag älskar dig
Fast du så grymt har bedragit mig
Fast jag nu sitter för din skuld
Så är du mig lika huld
9

Åf nöd var som nu Herren tagit har
Dett ju åt döden strax det bar
Faroät min Evert du är mig fri
Får du på hafvet ej räkas vi
10

Nu får jag sluta min dustra bång
Mitt fängelse tar väl slut en gång
Och ja det nu har förändrat sig
Som fåglens ju är jag lyckelig

Kärleksvisa

1.
Lik ljor uti lunden står
Då säj jag dig evart, du går
Då säj jag dig i en sommarnatt
Du stod där alltid lika glad
Hör till
2

Hör till
Hör till om jag frågar dig
Hvarför skall du så svara mig
År dina ord utaf hjertats grund
Intill den sista aftonstund
3

Och har du kärleken till mig
Då skall du gråta bitterlig
När du orden höra får
Som uti visor skrifna står
4

Då minns du väl den första kväll
Hv var på lifdig och så säll
Då du ditt hjerta skänkte mig
Då fock jag ditt kärleken till dig

När jag var ett och tjugo år
 Då hade jag en tid så svår
 Och hvart jag gick eller hvart jag stod
 Så grät jag som om jag grätit blod.

Den tiden var både drag och läng
 Och jag var trötter mängen gång
 Men nu så hafver jag sträfvat fram
 Och vilar uti vennens famn.

Ungdomstiden den är så lätt
 Men alla göra den icke rätt.
 De spilla bort sin barndoms tid
 Sen får de ångra hvar för sig.

Men tillå den gör aldrig så
 Lägg aldrig någon böda på
 Den bödas den är så tung för oss
 Den så lätt kan sonder krossa min och brens.

När ålderdommen trycker på

Och jag med därig handskall går
 Så har man alltid en ser för sig
 Sin minne af sin barndomstid.

Så beder han uti himmelns
 Flan glömmur ej sin lilla vörn
 Han gifver af sitt rika bröd
 Och skänker halsan till vår dödl.

Vill någon veta hvem det var
 Som denna visan deklat bar.
 Så hafver det en smålands dräng
 Som fönat uti Blekinge län.

I Blekingelänet, där Jämna han
 Sex fjerdingsvägar i från Karlshamn
 Och uti Bleking på ofsked går
 Där han har fönat i tre år. Stult.

Kärleksvisa

1.

Uppå dig har jag tänkt, med ett uppriktligt sin
Och af kärlek med lindrande glöd.

Men jag såg på dina ögon & jag lärde af din munn
Du var falsk när du hjertat, åt mig bjöd.

2.

En uppriktiger yngling i verden jag här
Fast ej rikedom har fäst sig vid mig

Men jag hoppas väl en gång på en ven som är mig kär
Fast jag min är förskuten utaf dig.

3.

Liksom fågeln i lunden så gläder jag nu är
När som kärleken emellan oss stöd.

Men nu liknar jag träden vid dess offarna blad
Och i ädroma sletna mitt blod.

4.

Rosenfärgade kinderna & ögonen de blå
Och ett hjärta af falskhet mig lär

O gosse tror mej du likas vid den fladdrande vinden
Ty du vet ej hvem du skall hålla kär.

5

Men om dit hjärta engång utaf kärlek skall stå
Kom ihåg när vi knöta förband
Kom ihåg dessa orden som du talade till mig
De skall grönska af skaparens hand.

6

Kom ihåg dessa orden som du talade till mig
Och de trofaste loften du mig gaf
De ha särat mitt bröst de ha minskat mina steg
De ha lagt mig uti en förödlig graf.

7

Men när vi alldrig räkas mer, gå till grafvorn & så
När mitt stofte sänkes neder i jord
När du ser uppå mitt stofte så trilla lärarnas
Och du kan ju ej gå gläder derifrån.

8

Nu slutar jag min visa & bjuder dig af
Ty som ven vill jag skiljas ifrån dig
Ty min hand & min gamla böjar blija så stel
Vina kinder böjar blekna uppå mig.

Slut.

Walmö d. 7/2 1704.

Kärleksvisa

1.

Ditt doftar af blommor of i som markklädd skrud
 Och fåglarna sova så långt uti bo
 Och manen har blänker så vacker o rund.
 Och stjernorna ländas i skymningens stund.

2.

Inunder den äldriga eken vid strand,
 Där sitta två varmer med hand uti hand.
 Han smeker så ömt hennes ljusbruna hår
 Hon sade min vän snart ifrån dig jag går.

3.

Till Australiens länder se dit står min häg
 Att finna min utkomst där kanske jag får
 Sen vänder jag åter till Sverige igen
 Och firar vårt bröllop o välar vårt bo.

4.

Den jungfrun hon tycker sig intill mit bröst
 O Alfid bli himma jag får ingen tröst
 Om du från mig reser, du afverger mig
 Och väjer en annan i stället för mig

Nej aldrig i verden had som händer är
 Så sviker jag aldrig min Ålskade var
 Så viddt du mig lofvat att ej svika mig
 Så blocknar nog aldrig min kärlek till dig

6.

Tem är var han bodt o rikedom far
 Bland främmandes folk han erfarenhet far
 Han tänkte så ofta på sinnen så kär
 Där himma om hon honom trogen är är

7.

Så kom han en afton aldeles okänd,
 Han var icke ventad att hemkomma än
 Han satte sig vida på kyrkvallen grön
 Säg solen sig sänka i kvallen så skön

8.

Han ser uppå grafur som närmast han är
 På kasett det svarta syns inskriften där
 Utd. bokstäfver vita som nyfallen snö
 Sen böjar han undra hvem där ligger död.

9.

Han går intill gräfvon på blommor så rika.

Men plösligen blifver hon blek som ett lik
 Med vidöppna ögon tillbaka hon far
 I grafven läg vinner hon älsket har hon
 10.

Skilt tepradsmod sjunker i grafven med dig
 Sen börjar hon viska så stilla för sig
 Vill hon det har slöcknat lik skolen så blid
 Som skönt uti vestern i aftons tid.
 11

Ur fickan han tager revolvern med skott
 Han siktar på hjertat det smelde så brött
 Och blodet det det strömmar ut sårt så rodt
 Och snart har han redan på mossan förblött.
 Slut.

Sjömanns-visa

En ung och gläder skönan han älskade en mö
 För sin sitta lif han vågade för den han ville dö
 Han önskade inte mera sin vinnna flickans hand
 Förän han skulle resa till främmande land.
 9

Han träffade då en flicka uti en gång så grön

Hon hälsade godafton min lilla flicka skön.
 Jag dig ett ord vill säga kom lysna upp mig
 Vill du ge mig handen jag älskar endast dig
 3

Men flickan hastigt rodnade, hon så kan det gå an
 När inte jag dig känner att säga dig lilla min
 Thanks all du reser o kommer icke mer
 När får den ven du ager af sorger falla ner
 4

Till dig vill jag väl komma tillbaka än en gång
 För roligt är att träffa sin lilla trogna vän
 Sen tager de i ången ett ömt farväl de två
 Och önskade att resan den lyckligt måtte gå
 5

Omorgonen när solen i öster stiger upp
 På gungar bij det skynette med flagorna i topp
 Och sjömannens blickar de ira emot land
 Och lilla flickan vinkade tillbaka med sin hand
 6

Nu får hon sitta ensam i sorger o i kval
 Hon önskade få komma från denna jemsöndal

När hennes vänner var borta hon ville ej bli kvar
 För med ett krossadt hjerta man ingen glädje har
 7

Så hände det sig äfven att flickan sjuknade inmenkon
 Och Tankarna på vänner de flögo ju äfven bort
 När blänkade den kinden som en gång varit röd
 Och innan några timmar låg lilla flickan död.
 8

Man kvilar hon i grafven, frid öfver hennes stoft
 Och vackra blommor sprida om sommaren sin doft
 De skänktes af en spöman som kom från fjerran
 Som en gång uti ingen fött lilla flickan hand.
 Slut.

Kärleks-Visa

På året, adertonhundra ö det på nitiotre
 Jag reste upp till Stockholm att se Kungens
 Jag tog farväl i hemmet, ö sade till min vana
 Kanske du har en annan vän till, dess vi träfs igen
 9

Hon svar, ö därtill sade nej det skall aldrig ske

Du kan så långt bortesa min äldra käraste
 De orden kom från hjertat, från hennes unga bröst
 O Gud förlåt mig syndare ö gif mig himlens tröst
 3

Och allting gick så lyckligt i denna stora stad
 Hon glömde bort Almhilda hon var så fri ö glad
 Tre månader förgingo så skref hon henne till
 Och brefvet lät så lunda jag nu omfatta vill.
 4

I dag Almhilda skrifver jag för sista gång till dig
 Du söka får en annan vän ö evigt glömma mig
 Ty jag har valt en annan vän för tiden den var lång
 Därför farväl Almhilda farväl för sista gång.
 5

Almhilda läste brefvet, hon grät ö skref alltså
 Minn vän vän är det din mening hur skall det mig
 Hur kan du mig förglömma som tro mig lofvat har
 Nej det skall aldrig hända den song förtället var
 6

Jag hafver nu här hemma en liten son så kär
 Därför vill jag bedja dig att du mig heder är

och skrifver nu snart tillbaka o skänk mitt hjerta ro
och därmed vill jag ända mitt brett i hopp o tro
7

Jag läste upp det brefvet för alla på Kasären
Korpraler artillerister som äro landets värn
öfth spe o skratt där höides själv stod jag fullt af tårar
jag gjorde spe af brefvet. Allhilda o dess son.
8

Då inföll en kamrat som invide min sida stod
Det brefvet har hon skrifvit, allt med sitt dyra blod
o du gör synd mot henne som trogen är mot dig
då kom en tår på kinden på honom o på mig
9

Jag satte mig att skriva den samma dag ett svar
o sände det till henne som hon mig bedet har
mitt hårda hjerta bankade när jag skref dessa ord
du får mig evigt glömma på denna verdens jord
10

Och nästa dagens morgon föran reväljens gäd
på kom där blod från himmeln. Allhilda hon är död
o du bar största skulden hon gick ur lifvet här

du hafver grepligt syndat emot Gud o mot ^{den} din
11

Jag reste him så fan jag ett bref i ståndets fot
Jag läste detta brefvet så fort jag tog det upp
i allra sista raden stod skrifvit dessa ord
har du förgätmigt mig evigt på denna verdens jord
12

Vi sökte efter henne så fort det blifvit dag
men allestäds vi sökte det dött för gifves var
Så går jag genom skogen ner till en deilig flod
där låg ett bref på stånden som skrifvit var med
13

Detta brefvet har hon skrifvit, allt med sitt dyra blod
Det ligger här på kanten af en deilig flod
på brefvets sista sida stod skrifvit dessa ord
för din skull döi jag Alfred som glömit mig ^{evigt} _{jord}
14

Ätt brefvet talar sanning det trodde knappast jag
ty då jag sökte hilda föran det blifvit dag
Så går jag ^{nu} till inbjörn invist ett klippigt land
där flöt ett lik Gud hjälpe mig jag drog det upp på land

Jag satte mig på hennes graf o läste dessa ord.
 Har du förgörnt mig Hilda på denna verdens jord
 min käraste Hilda vill du vill förlåta mig
 Ty jag har greffligt syndat emot Gud o emot dig

16.

Nu vilar hon i grafven med ~~högsta~~ i sin famn
 det slumrar sött i grafven invid sin moders barm
 men jag går själv igenom min gemmer fulla gång
 o därmed vill jag bluta min sorgfulla sang.

17

Nu slalar jag min visa o min sorgfulla sang
 de orden här står skrifna har ändt i ärets gång
 men bed till Gud i himlen för min borttappade själ
 o där med vill jag säga all verden verden sitt farväl.

Slut.

Kärleks-visa

O tygsta ensamhet kvar. Skall jag vemsom finna
 den sorg som ingen vet ur mina dar försvinna
 en böda tung som sten mig möter vart jag går
 bland tusen fins knappt en som kärlek vill förlin

ett rent o redbart bin ^{är allt hvad} ~~som~~ ~~br~~ ~~vad~~ dygder skänker
 o så en trogen ven som ser vad hjertat läcker
 en sådan trogen ven är mera snall än var
 var skall man finna den som dessa dygder har.

3.

Emellan mig o dig där tändes upp en låga
 där tändes upp en eld som blir en daglig plåga
 hur jag skall dämpa den det vet val ingen rå
 jag riskar till min graf om jag dig ej kan gå

4

Det är den tungsta sorg som jorden har att läsa
 Att man skall mista den sin hjertans allra kära
 Den tungsta sorg som jorden öfver går
 Att man skall älska vemsom den ven man ej kan gå

5

Hade jag dig aldrig sett ja tyklig hade jag varit
 Ty dina ögon blände hafva mig bedregit
 ifrån den förste gång jag lärde älska dig
 hade jag ej annan tro än du skulle ge mig frid

6

Jag såg ett litet lam på branten af en klippa

Den första råforn sprang men lammet ville till
 om en ö det trogne lammet of råforn narvat. Blef
 ja så är gossars bed att marra flickor små
 7

Nu har du dig omvändt, nu har du ändrat sinne
 nu har du mig öfvertrött, där bor din falskhet i
 din tunga är ett svärd som som lugga djupa sår
 du ställer dig mot mig som ulven mot ett får
 8

Och nu förval min lilla ven jag önskar dig all lycka
 fast jag har många tårar fädd på detta papper stycke
 jag dig min sja ven min första kärlek jag
 ö förlåt den blocken skall uti den kalla graf

Hesarvisa

En visa vill jag sjunga om flickorna i Kalmar stä
 för sista möte gör jag, jag tror det blir ej fler
 Nu tycker jag det kan gå an, att lägga bort kostymen
 Ja där kan bli försöka, att tjena krigsmän
 9

I tre år har jag tjent som fäst landsförsvare

ö det var ganska treftigt, men hälsö om kvällarne
 ty då får man till staden gå ut vackra flickor
 som gärna vill ha sällskap så sent om kvällarne
 3

Ja flickorna de vet väl husarar de kan rida lätt
 ö detta tycker flickorna det är ett treftigt sätt
 Ja hade ej husararne fått permitton om kvällarne
 så hade många flickor nog dött af ledsamhet
 4

Ja många flickor sojsna går gör det idag. minad är
 och vi skall upp till Bonarys tult, ö kånna med
 Men tiden ibar undan fort, fem veckor det är ju små
 så vi skall inte tänka att vi är glömmat bort.
 5

Ö när vi äro komna till mötesplatsen fram i fram
 jag skrifver dessa rader med tiden, ibar fram
 som får vi mat ö brännvin ö som får vi lagga in
 på logar ö på färar, det är ett roligt lif.
 6

Den andra dagen börjes med rykt ö spödranssis
 ö hvad vi sedan görer det rör ej pmissis

För om ni fångat veta allt så blefvo det en längre
 så papperet, ej riktigt till ni får tror mig om ni vill
 7

Ja många många kärleksbrev der kommer upp till Bonnyo
 Och detta bör ni veta om ni fått klart besked
 För vi kör upp med bästa vagn o hämta brev till alla man
 som komma är från Valnö ja så är det mindre
 8

Och flickorna de skriva välkomna him till
 för om är det så länge sen de vilat vid mitt bröst
 man jag har inte glömt ännu den glada tåkten ett
 tänk om jag fick höra de stegen vid min dörr
 9

Och det fins mer än flickor, som vänta att vi hem
 och det är källarmästaren på trägen menar jag
 för den vi älska lika lika bra som flickor i Valnö
 kan lifva upp vårt sorgsna mod o säger var så god.
 10

Ja det blir nog den förste som vi gå att källa på
 o säger kom servera o låt oss brännvin få
 Ty här är den som säger kan och dit är bra så så säger hon

han kommer också genast med flaskan i sin hand
 11.

Men det förstår väl inte att bara driicka brännvin
 låg oss få lite satten uppsä en karaffin
 o kognackesflaskan sätt nu in, o låt oss laga lody fin
 o skall vi tömmer glaset och fyller dem igen
 12.

För halsen den bör sköljas en gång om dagen allerminst
 så länge vi har pungr skall krogen ha följt
 Ty får jag inte brännvin så är jag inte glad i sinnen
 Jag önskar hela verden den flöt i brännvin.
 13.

Och när jag ligs i grafon, så lagg i kista in hos mig
 en flaskan full med brännvin jag tror det passar sig
 o res på grafons upp ett kors jag lofvat er att ni
 o skrif därur der vilat ett gammalt fullsvair.
 14

Men vill jag skula visan jag har ej mer att läsa om
 Men skulle det bli mera så kanske nästa gång
 men skung o skritt nu alla så många som ej ero stum
 låg kärningar o gubbar så bara skrit o skung
 Valnö d. 25-3-1904. Gustafsson

Husar visa

1.

En visa vill jag sjunga för tiden är så lång
den handlar om oss keneblar o om vårt stora tvång
den handlar om de faror som för oss ställas fram
Som träffar nästan alla o möter hvarje man.

2.

Vi reste ifrån hemmet med glädligt mod o hopp
för att bättre dagar finna vid Prinsens trupp
där blefvo vi uppställda med vapen i vår hand
Och svoro atts med trohet försvara kung o land.

3.

När som vi var inkomna uti vår lilla stad
att öfersien börjar så var man ganska glad
men när man öfersa en vecka eller två,
Så fick man annat veta när pistolen börjar gå.

4.

När vi i ridhus kommer o hästen slår kottall på
Men kan det träffa ryttaren så är det ganska bra
o mangen gång man sväfvat har likt fågeln högt i stupa
o vet ej vilken timme man bryter arm o ben

5.

Men det är ej det veta som lifvet kosta fram
ty uti gymnastiken där går det till som far
från hvarje håll man blickar så ser det farligt ut
ty vi i luften bräpva likt dynamit o krut.

Ja hör ni gossar alla som höra häruppi
bed Gud han er bevarar att sådana tankar få
att lig till krigs man zigva o dela deras lott
ty för att lyda krigsmans lag det är ju ej så godt

7.

Och hör ni flickor alla som har en brogen vore
försök att den bevara ifrån en krigsmans tjänst
ty om ni det förstodo vad vi få lida här
Så skulle ni ej önska er den som vore här.

8.

När vi en bys oss laga att styrka vårt horn
då blir vi stral tillalade o förda i jöcker
arsten blir vår bering i många långa dor
ja det är ej det bästa det uti vår en o var

9.

Nu har jag spjugoit visan från början o till slut

vi ligga uppå sjukhus Gud vet när det tar slut
 för dåliga vi äro kvar en uppå sitt sätt
 vi kan ymmera sjunga så är det rätt o' rätt
 10.

Och har ni lust att veta hvem visan diktat har
 så är det fyra krigare, som uppå sjukhus var
 De två har blifvit skadade i ridning af en häst
 de två i gymnastiken när farlen var som bäst.
 Malmo J. 25-3-1904. Gustafsson

Goda Råd

Goda Råd 1

Goda, på er hur kan det bli till, får jag fråga,
 jag ser här här vad gramma grebbor o' paga
 nu skalk i få några råd, som i kan anamma
 Och om i glömmar dem bort, så gör de, skammarna
 h.

Om i ä' syltna så spara inte på maten,
 Men hur det går, så för all del blig inte fater
 Glöm inte gapa för all del när i ska eða,
 o' ä' i magra drick mjölk så i kan bli fet.

loistiga 3.

När i ä' byttna fins det soalka i kruket
 Och blir i fulla så kan i sofoa bort kuset
 När i ä' frösna så kylna dukligt i spisen
 När i kabasar så glöm ej då att foa grisen.
 4

Tundera inte på komma högt upp i värld,
 för vi får inte det minsta grän för besväret
 När i ä' glada, så vill jag rå' er ti sjunga
 Men när man vänder er ryggen äckt inte tunga
 5

Förbör va nöjda, gästvän det är svåra tider
 Sprung inte fort om det är så i inte jider,
 När i blir ledsna, ska i försöka o' grina
 Och vill i slås ä' de bäst i reser, till Skina
Litern, går

1
 Nu den gylfova tid är slut, litern går, litern går,
 Vi ha alla bespit ut, litern går, litern går,
 Funi o' ljugu ore mera, konstlar litern, observera!
 Litern kommer, litern går, o' du gylfova bränvinstäs!

Hur skall det väl gå till sist, Litem går, Litem går,
 Litem väl, blir o' trist, Litem går, Litem går
 "Knubben", få vi nog försöka, Om ed ve mod se till
 Litem kommer, Litem går, o' du Gufva bränvins-^{batra}stär

3.

Strjkt är nu det enda sätt, Litem går, Litem går
 Tro att kämpa sig till rätt, Litem går, Litem går
 Där för om det g' skall klicka, Skå vi inte bränvin dricka
 Litem kommer, Litem, o' du Gufva bränvinsstär

4

Tro till frokost tag man en, Litem går, Litem går,
 O' ett par tre fyra ben, Litem går, Litem går
 Nu man får väl ständigt sukka, och på krägen endast
 Litem kommer, Litem går, o' du Gufva bränvinsstär

5.

Som en liten bröst nu står, Litem går, Litem går
 att man bränvin smugla för Litem går, Litem går
 Vi till Köpenhamn nu fara, Köpa tilligt prima
 Litem kommer, Litem går, o' du Gufva bränvinsstär

6.

Skar för om man har ställt, och så Litem går, Litem går

Skall besked jag ge, er på, Litem går, Litem går
 Svenska folket bin, man vill frälsa ifrån brän-
 Litem kommer, Litem går, O' du Gufva bränvinsstär

Nu med Knabben är det slut, Litem går, Litem går
 vi ha mangrans supit, up, Litem går, Litem går.
 En o' Gufvem numera, Postark, Litem observera!
 Litem kommer, Litem går, O' du Gufva bränvinsstär

Skärleks-visa.

Jag minns den dag då jag förlor vad blev
 det var en dag lat invid Tulltid
 jag aldrig haft så roligt någon gång
 Jag dansade hela, hela natten lång

?

Min ^{flicka} / ^{hustru} var den vackraste i byn
 hant / hy var vit ja vit som vita snör
 en liten ros (hår) hon bar på kvarg kind
 Den var så röd så röd som en gargin.

3

Hon knappast fyllat sina femton år

hon i sin ungdoms blommar står
 jag var väl icke mycket äldre jag
 men kärlets värde, lika väl, dag för dag.
 4.

Jag minns den första janruvaren dag.
 då solen redan högt på himlen var
 jag klädde mig jag gick till flickans him.
 jag skulle taga af skedd af min ven
 5.

Hon grät så bittert hela denna dag
 till att trösta henne var jag allt för svag.
 men fan därpå hon följde mig till stån.
 jag skulle ge mig ut på ocean
 6.

På sjöns jag ut, blif i tronne är
 o till min flicka, otapphörtigt skref
 o bref från henne fick jag i var hand
 hon skref kom snart kom vilka i min
 hand.
 7.

Då tänkte jag att genast resa hien
 o gifte mig med min utvalda ven

men ändring blif det denna gång också
 jag fick ett bref med svart försegling på
 8.

Du ingen flicka alskar jag nu mer
 o ingen flicka håller mig så kär.
 Som denna flicka gjort, i tronne är
 intill den dag hon blifvit lagd på bår
 9.

Du blubar jag min lilla enkla säng
 nu vill jag resa hien för bästa gång
 o ser den graf där lilla vänner bor
 o med en tår bejvata denna jord.

Svenska folkbonans
 Ur svenska hjertans djupa engång
 en sarrfärd o en enkel sång till
 Bonn går till Kungen fram.
 War honors trofast o hvars att
 gör kronan på hans hufvud lätt
 o all din tro till honom sätt
 du folk af fräjdad stann!
 Skrifvit Pingstdagens d. 22-5-1809. af Kustafson

Krigarens dröo

Krigarn hvilas sig i skog å mark ofta nog
klippan är hans kärda husvårdsgård,
bänkkamrater är hans goda svärd
Krigarn hvilas sig i skog, ofta nog.

En ny kärleks visa

1

Jag hafver nu fått höra att du ej älskar mig
fastän jag alltid varit uppsiktlig emot mig
att du mig öfvergifvit och tager jag så lätt
o att jag icke säger du väl förläter det

2

Men nog kan jag väl tänka att du inbillat dig
att jag nu skulle tjuta o gråta bitterlig
o mina händer vrida af grämselse o sorg
för det deins kärlek kolnat o du gett mig en
bry

3

Men det får jag dock säga att om du ångrar dig
o börjar bittert gråta o klaga omkring
att du förvildad varit som öfvergifvit mig

Så må du icke vänta att jag vill hafva dig
4

Om du är mina händer med tårar öfvergöt
o mig i dina armar med varma bösser blöt
ja om du ville falla på dina bara knä
du mig dock ej beröcker - jag är ju ej ett få
5

Jag är nu riktigt gläder att jag från dig är fri
nu skall jag mig väl akta för sådana klamm
ej blott skinnket gifves om bli följt o kär
med kärlek följer alltid förtret o stort besvär
6

Ack! många flickor finnas som söka på att sä
att kunna mig behaga de pryda sig så rätt
i guld o silfverkedjor o allhandas präl
o på en utsydd krage syns glimmas en bro
7

Med all sin konst o möda de litasä ej förmå
mitt unga hjerta tjusa o i sin prara få
jag låter mig ej fängas af kvinnoliskt o svets
man tager sig till vara för sådana farliga
Slut

Kärleks-visa

O hvarför bad du om mitt unga hjerta
 O hvarför bad du om att älska mig
 O hvarför gjorde du mig sådan smärta
 O hvarför var du fäst vid mig.

2

Jo du förbarrar mig endast för min ringhet
 Jo du förbarrar mig för min fattigdom
 Ja med min blick så lever jag i stillhet
 Plott minna tankar flyga världen om.

3

Ock många är ö mungna sälla dagar
 Har jag i världen lefvat såll med dig
 Men om jag kunde kalla dem tillbaka
 Då vore jag min vän mislyckelig.

4

Nu slutar jag att skriva dessa rader
 om kärleken du rimma på min känd
 Ja mina kärar rimma ner på jorden
 för dig min vän som har så varmt mig.

Men ett är det som till sist jag beder
 att du ej varrar flera såsom mig
 Men tänk på mig som så oskyldigt lider
 för du skull är min ungdomstid försjedd.

Kärleks-visa

1

O du min vän som står i blommanas färging
 Liksom en ros som vix utsprunget är
 tag mot en rad som bändes af en mylling
 hvar man för sig ej mera värde bär;

2

Hvad är mitt brott hvad har jag mot dig syndat
 Som nu så hårdt skall straffas utaf dig
 i grafvens ro jag önskar vara bluten
 ty endast där fins ro o tröst för mig.

3

Jag vilde glömma dig om möjligt vore
 men ack det blir ju inte i min makt
 ty om jag kan till världens ända foro
 så är det för mig där du dyra skall.

4.

Men ett jag beder dig var fröu o trogen
 ty det är nog att mig du varrat har
 den dan kan komma du to kan bli mig om
 östa med skam o sorg i lifvet kvar.

5.

Bli du förford af denna usla ära
 bli du förford af detta lönnna guld
 det hjälper ej jag vill dig detta lära
 du ej därmed betala kan din bield

6.

Doct är det påfängt till att kunna hoppas
 bevara dig bou är bär kall o hård
 o var bou tidens blomster börjas knoppas
 du falla skall en lär uppå min bård.

7.

När så en gång du walkas till min göllella
 o frågor sakta hvem bou ligger där
 ja det är du ou bou aldrig knemat glämn
 o bou i döden hade dig så kär.

8

Wist är du hård, men så skall hjertat brista,
 o lärar falla ner uppå ditt ^{min graf} stund.
 farväl min forna vän det är det sista.
 det bästa ord i präu din trogen Stef.

Wid den Trognas graf

Så ber jag har den mull.
 hvare min vän man gömt

Jouans-Visa

1.

Godag min sköna flicka. hvad har du i ditt sin
 hvarför är du bedräfvad, har du mist vännen din
 låg bort all sorglig tanka, jag vill trösta dig
 om du vill bli min lilla vän, om du vill ^{lyda} _{mig}

2.

Haf tack min gubblig herre, jag har en vän så blid.
 Som nu har varit borta, Sju ären långt från mig
 på hovan vill jag vänta ännu i sju år till
 om han igen skall komma, om han finns mere till.

3.

Skil vänta uppsi hovan, det lövar icke sig
 för han är redan dödder som jag för. säkras dig
 ja han är redan dödder o' lagsd. i graf så vät
 han vilar på sjöbottnen. långt ucker bogän blä

4.

Ja är han redan dödder som du försäkrar mig
 så vill jag därpå sverja jag aldrig gifter mig
 om han igen skall komma ifrån sin resa lång
 så vore jag ~~vad~~ förlorat som var hans enda vän.

5

Haf tack min sköna flicka, för trogen vist du är
 nu har jag dig proberat att du mig håller kär
 nu är jag ifrånkommen ifrån ifrån min resa lång
 vint. förtäro om skall firas med spel o' dans o' sång

6

Om du den vennen söta, som jag har hållit kär
 så visa mig det tecknet både kärren vittne bär
 sju är dig förändrat det vet jag visser lig
 du kanske är en skallek som vill förföra mig

7

Så drog den vackert hänsken utaf de fingrar suva
 Se här är den guldringgen, som därmed vittna må
 när han du fick beskäde, blef han så hjertans glad
 så att den flickan sköna föll ner o' svimmade af

8

Så tog han vackert henne i famnen upp till sig
 O älskade Carolin, en kyss skall väcka dig
 han vaknar ut sin svimma, stor gläd blef ut af
 o' många tesen kyssar de som varandra gaf
 Slut.

Malmo! midssommars, afton d. 23-6-1904
 N: 85 Gustafsson (uttrykt)

Erik o Anna

Wid stranden satt Anna med blouener o band
 och vänta sin älskling för gifves
 o bden o molnen bortskymdes i bland,
 moq stranden vågorna kändes
 Hon viskar out om kärlek o lycka
 om jag min Erik i famnen fick lycka
 På mörkblå våg.

Dä hördes plössligh, en herrmans röst
 kom Anna fly till mitt hjärta
 ty kär vid mitt hjärta skall du finna tröst
 fly från din sorg o din smärta
 hur länge du äre vid stranden gräter
 din Erik kommer ej mera åter
 På mörkblå våg.

Hj svarar Anna kvar Erik äre är
 han kan icke glömma sin flicka
 han lofvat äre vara mig trogen o kär
 hwartän han äre ödet med skicka
 tills him han kommer jag krausar väras

vi då vårt bröllop med glädje firar
 I grönen Lund.

Din Erik är borta var herrmans svar
 Rauske han på sjöbatten ligger
 din Erik är fattig han inquesting har
 med tiden kankändat vi ligger
 kom räck mig handen vill du mig höra
 jag dig min brud till mitt hem skall föra
 I gyllne Sall

Min Erik, sad Anna, är fattig men huld
 jag honom blir trogen i döden,
 min kärlek ej väges med silfver o guld,
 ej köller jag fruktas för nöden
 vår kärlek lättar nog tigger stäfvu
 om Erik är död, vi förenas i gräfvu
 På mörkblå våg.

Dä hördes plössligh, en sjömans sång
 en båt lade till invid stranden
 vid Annas sida han stod med ett spräng
 o rakte förtroligt ut handen
 ett utrop hördes äre i famnen

vår sjöman lög i den ljufva kammen
i gröna lund.

Min älskade Anna så sjömannen sat
här har du min. Erik nu åter
nu äger jag guld o' är lycklig o' glad
loft bort, dina tårar, och gråter
till eget hem jag nu dig skall föra
o' dig som brud jag vill lycklig göra
i gröna lund.

Kort tid därefter ett bröllop stod.
ef' manken man länge har skadat
där vigdes nu Erik och sjömannen god
med Anna man hade upplådat
båd fattig o' rik till att krausarna vira
o' fröjdas åt lyckan o' bröllop fira
i gröna lund.

Widsammaris dagen i 1104. J. G. Gustafsson

Fusar visa

Fraupriusens fusarer i krigargossar ställe
Edert hjerta det klappar i blodet är så varmt
I dag vi burret fanan med vapen i vår hand
Vi skall strida för kronung och land

Ja sabler den blänker under himlen den
Ögvar o' bajonetter de blänka lika så
Men hurra för de gossar som uppa hedengä
Exersier de snart sig ära få

Men tänk på Karl den 12te som nordens
När han hörde danske kulorna så sådes han så
Ja det skall hadanefter bli min dagliga musik
Vi skall strida tills fienden ger sig

Han var väl icke mer än på silt 18de år
När han kommande svenskarne i liflan där han
För 8000 svenskar slog 8000 man
det var ryske kejsar Peder till stor skarr

Tänk på Gustaf Adolf som för sin ära stred
 Och 370de psalmen sjelf hon & kref
 För färds ej du lila kops fast fienden är stark
 Vi skall strida för lag & religion
 Båda dessa konungar som vi omtalat har
 Det har varit tapra krigare till landets försvar
 Men nu så har här vuxit upp ett ljus ^{ord}
 Som kan skapa en kejserlig tron
 Malmö d. 25-6-1904. Gustafsson.

Beväringvisa

Som krigsman vill jag lifva, som krigsman vill jag
 Ty på en ärlig krigare, går aldrig någon nöd
 Jag flickan tar i famnen & säger ämt. farväl
 Sen går jag glad i fältet ty där står jag rätt bra

Men flickan min hon säger min var kom snart igen
 Ty i det bröstet det flamar den rena kärleken
 Se till att inga kulor dig till skottlagla tar
 Ty dig jag kom att bakna i alla mina dar

Var lugn det är ju naturligt jag svarar henne glad
 Bevara dock en känsla för mig till sist så att
 Jag får dig åter eja när som jag kommer hem
 Ty kanske det kankända ej blir så snart min vän

Jö om de nitio dagar jag har dig här bestämt
 Och sen jag får behålla dig hemma ju förjämte
 Då snyftar flickan lila då jö tas vid grind
 & lämnar de lilla så lättert utför kind

Nu skall vi upp & kriga nu skall vi upp & slåss
 & kronans granna kläder skall passa bra på oss
 & gröt det skall vi äta & äter likabä
 & bill & så potatis kvar dag till frukost ja

Hvar afton kl. 9 vi krypa ja till kajs
 Dörr så till klockan tio vi hålla till najs
 & sen vi somna bygga uti var verma säng
 & vaknar då reveljier oss väcker klockan fem
 Slut. d. 26-6-1904.

Kärleksvisa

1.
 Ett afsked vill jag låga utaf ditt hufva namn
 haf tack för hvarje gång du mig slutit i din famn
 haf tack för hvarje vänligt ord du med mig talat
 du är i mina tankar du blir där ständigt kvar

2.
 Hvad det är svårt i världen när kärleken som när
 det har ^{jag fått} bli erfara i mina ungdomsår
 ty nu är bandet ygglost, min vän är viken bort
 ditt löfte har han brutit min glädje den blef kort

3.
 Jag kärlek har till alla det kan ni väl förstå
 men det är helt olika ja säger detta så
 en ^{goss} flicka har jag älskat jag tror det blir ej fler
 jag hafver sett ^{hans} falskhet jag vill ej se den fler

4.
 Jag hafver ej längre tida jag måste tala ut
 ja det är blott om vandrings som nu är tagen slut
 ja det är blott om kärleken emellan dig & mig
 som inte kan utblockna förän jag döer från dig.

Jag är en fattig flicka det får jag komma vid
 ty sorg & ledsamheter de hänga sig vid mig
 ja kan mig ej berömmas se ej för mina fel
 men jag får vara nöjd med min bestörda, det.

6.
 Glöm aldrig bort de orden när sist vi talles vid
 du sade att ditt hjerta var bundit fast vid mig
 du tryckte dig så hårdt in till mitt sorgsna bröst
 du lindade min smärta, & var min enda tröst

7.
 Wist var det en olycklig stund jag dina ögon så
 de var så kärleksfulla uti dig där de låg i
 ja dina dyra löften som gick ut af din mun
 de hafve mig bedragit jag längrar hvarje stund

8.
 Hvad det är svårt i världen jag menar på så sätt
 en flicka kan förlora sin ungdomlid så lätt
 af gossars kala tunga & deras falska mun
 de söka att förloda en flicka varje stund

Malin (måsta sidan)
 Söndagen d. 26-6-1904. S. E. Gustafsson

Men ett är det som aldrig ur mina tankar far
 det är de dyra eder bords mig bverit har
 men tank när du skall svara en gång på dom-
 så kan du ej undvika vår herras skänge, ^{medlag} dom

10

Har någon lust att veta hvem vetan dioklet har
 det har en fällig flicka som laget hjerta bar
 mitt namn vill jag ej nämna det kan ni väl förstå
 ty gossen som jag älskade den kan jag aldrig få

Slut

Millettär visa

1

Hur roligt är det icke att tjena millettär
 man får på alla kräger det första man begär
 Med ett glas i vår hand & en flicka i vår famn
 så lever vi ju sällare än kungen i vårt land

Hurra för kung & millettär

Som i svea rike är.

2

Den förste krog jag kommer till jag genast träder in

& flickan på mig tillar se där är vennen min
 & krogarn vänder blicker & flickan på mig ser
 & flickan till mig viskar kom hit & sätt dig ner
 Hurra för kung & millettär
 som i svea rike är.

3

Men när som jag har settit en timma eller
 så lider det på tiden att jag skall hemmåt ^{läsa} gå
 när jag mig uppreder så faller jag omkull
 & flickan till mig viskar ff ja vad du är
 Hurra för kung & millettär
 som i svea rike är.

4

Men när jag mig besinnar & till kasernen gå
 så möter mig en löjtnant har mig i sikte för
 din drummel & din bulvan vad tänker du nu
 full är du allaredan & full var du i går ^{på}

Hurra för kung & millettär

Som i svea rike är

5

Nästa dagens morgon så kom jag i förhör

jag har så ondt i kroppen jag orkar knappast
 ja ondt i hela kroppen jag orkar knappast stå
 men likväl för majoren jag upprätt måste stå
 Hurra för kung & militär
 som i Sverige ritte är

6

Det förble som kan både du var ju full i går
 det var väl ingen nyhet som jag nu höra för
 & dömd till märka arrest du är i tio hela dagar
 men om du bedan bättrar dig så får du ^{finna} ^{kvart}
 Hurra för kung & militär
 som i Sverige ritte är

7

Om någon önskar veta hvem visan deklarerat kan
 så hafver det en yngling som general prins kusar
 kan är ej mer i Skalmö kan är hoss en & kvar
 hans namn är Fredrik Foltke det rätta namn ^{kan} ^{bar}
 Hurra för kung & militär
 som i Sverige ritte är.

Skalmö den 18/7 1904
 C. Gustafsson

Kärleks-visa

1

Det var en afton då stormen var
 i vinterns kyla emellan trån
 var blommat visnat har var fågel flyt
 & sommarns grönska är i snön förbyt

2

Min blick jag höjde mot himlen då
 hvad den var ljus & hvad den var blå
 så många stjärn jag tindra så
 som lyser beklann på mörkblå väg
 Men då jag tänkte 3.

Men då jag tänkte lik stjernan där
 ett ljus i natten för beklann är
 så vill jag lysa min talstnings bjär
 & bli hans stjärna evare kan går.

4

Men om jag aldrig kan återfå
 den enda tröst som mig återstår
 att var kan finnes så för ändå
 min tanke fritt bort till honom ja

När det på jorden är mörkt och kallt
 då vill för honom jag vara allt
 När stormen sopar var blomman^{ken}
 all kärlek trotsan förgängelsen.

6.

Nu är det midnatt jag är allin
 minn lampas blocknat för länge sen
 Med tår i ögat och banten köst
 hans namn jag viskar förutan tröst

Farväl min älskling, lef glad och säu
 njut lifvets lycka i benan kväll
 Men glöm ej henne som trogen själ
 skvad dig möter o farväl, farväl.

hvidemeras

67 (Sahlberg)

Ä inte så gifta ja' mej i år, kanske ej träller ni
 Gossen, som friat, vänta väl för friheten är den
 Men om han lynar bort som en hamn kärlekens^{bästa} maket
 gifver jag honom tjerta, o hand kanske^{är svära} o något mer.

Mitt hem

Mitt hem är så ringa, men naggande godt
 till trots att min planbock är tom
 annars så är jag så nöjd med min lott
 som självrasta pojken i Rom.
 det lilla jag har, disponerar jag fritt
 ty skräpet är vitt.

9.

En hustru jag äger o den barn är snäll
 o flilig och glad ser hon ut
 hon är ta mig katten från morgon till kväll
 ej föföng end enda menut
 hon slickar sin blump, o syn på maskin
 och blinkar på sitt.

3.

En pojkrask jag eger, så ring som ett klot
 och rustar precis som han vill
 men jag vill ej hafva det minsta emot
 att ha ett par tre stycken till,
 men om jag får lifva, ännu ett par är
 så kanske jag för.

Jag minnes den dagen vi balle vårt bo.
 det var ju en sött bröds dag
 med två tomma händer stod gummans syster,
 med två tomma händer stod jag
 men nu så vi hafva ett bo, inne samt,
 o det som är grant.

5.

Längst borta i rummet, där står en divan
 men gummans syster kallar den så
 men annars så är det en soffas så grön
 brunmålade bad under o på
 botten o gafflar sig stopningar har
 men botten är bra.

6

Jag har ibland andra förträffliga ting.
 En säng ackurat grändelin
 där gummans min hängs ett sparlaskan upå
 jag tror af en gammal gardin.
 men hela tillställningen tar sig till slut rätt
 rätt angenäma ut

Ett ur uppå väggen, från Dallon jag har
 som går själva tiden förbi
 vid sidan af den hänger ~~hänger~~ remarne
 med kungen o dröningen i
 på golvet en matta af klutar o strå
 att hålla sig på.

8.

I köket, där har jag en hylla så bred
 med två dusin koppar o fat
 därunder två skåp, det ene för ved
 det andra inrättat för mat
 men som för det mesta det håller ju så
 att tomma de stå.

9

Ett bord o två stolar jag har o därtill
 Je öfven en spegel af glas
 där kan jag betrakta mig om jag så vill
 så väl i profil som i fäs
 o detta mitt allt disponerar jag fritt.
 Ty skåpet är mit.

Abalmö d. 22.7.1904

Gustafsson.

Den underbara kärnan

1

Der bodde en bonde. vid Sjöstrand.
 Det blåser kallt kallt väder ifrån sjön
 och han hade tvänne döttrar, o fagra vord
 det blåser kallt kallt väder ifrån sjön

2.

Den älska var svart som den svartaste björ
 och den yngsta var vit som den klaraste sol.

3

Och systern kom lätte till systern bär
 kom skola vi begge till hafstrandens gå ::

4

Och väter du dig en dag o en natt
 blott aldrig du blir så vit som jag ::

5

Och som de nu blode på Sjöstrand
 så blotte den älska sin syster af sand

6

Ack kära min syster du hjälper mig i land
 och dig vill jag gifva mitt röda guldband

Ditt röda guldband får jag väl ändå
 men aldrig så skall du på Guds gröna jord
 förgås

8

Ack kära min syster du hjälper mig i land
 o dig vill jag gifva min guldkrona granen

9

Din vackra guldkrona den får jag väl ändå
 men aldrig så skall du på Guds gröna jord
 förgås

10

Ack kära du min syster du hjälper mig i land
 o dig vill jag gifva min fästman så granen ::

11

Din fästman skall jag väl nog få ändå
 men aldrig så skall du på Guds gröna jord
 förgås

12

Hälsa så him till min fader så god
 att jag dricker mitt blott i klaraste flod.

13.

Och hälsa him till min fästman
 min brudbröj jag baddar på hvitaste sand

Der bodde en spellman in vid denna strand
han sag ut på sjön där liket det som

15

På stranden skön jungfrun hon upkastat var
han gör ut på henne en herpa så rar.

16

Han tog nu den jungfruns snöhvita bröst
den herpan när klinga med lyfliger röst.

17

Så tog han den jungfruns fingrar så små
o gjorde till herpan skrupat der ä.

18

Han tog den skön jungfruns gulgula hår
till herpan han gjorde han gjorde små strängor
der ä.

19

Så förde han herpan hem till brudens hem
der brölloppet ständar vid lest o med ståt

20

Det första slag han på herpan slag
den bruden hon bätt uti brudsol o lof

Det andra slag som på herpan ram
så klädde de af den bruden så grann

22

Och det tredje slag som från herpan föd
ded bruden hon låg uti brudsänge död.

Björkens hemlighet

1

Wid den klara rand af en lummig strand
bjong en björk i bland sina grön kvistar
o jag hörd där i en gren där på
o där bjong han en gång så.

2

O jag vet jag kvel många hemlighet
mången flösta grett under mina grenar
mången gosse blå båg sig vern i slag
på den blåa vikens väg

3

Månen strålade på min gröna gren
o så kom där en o skar som i barken.

men han skär blott ett o han kypte det
det har ingen ingen bett.

4

Nästa afton kom där en flicka som
säg sig ofta om o skär namn i barken
men hon skär blott ett o hon kypte det
det har ingen ingen bett.

5

Nästa afton sken månen på min grön
o på kom där en o så kom den andre
lybl. Liksom en karan bokte värmens namn
i min lugna hvila stam.

6

Och min hvita stam blod helt alvarsam
o de brög sig fram hvad de båda skrifte
o de märkte nog hvad som som blod i skog
o jag säg därpå och log

7

Men så hände då att de båda två
logo miste då o i kypte trädet
Lilla ven har lott händer inte det

det har ingen ingen bett.

8

Klara månen sken på min gröna grön
o ett bus där hven öfver blad o knoppar
o en stjernas lär, föll i vindens spår
öfver jordens kotta vär. Slett.

Sjömans visa

1

Jag är blott matros o intet annat
arm o fatig blifver aldrig rikt
kyran står jag fast där är liden
Blir väl bättre om en liden lid.

2

Jag är blott en simpel sjöman vorden
här jag står i min slitna sjömans dräkt
med be vill du mig följa uppå glada färden
du min sköna, skönd ridar mitt

3

Och en handelskerre så till henne talte
hör du Sigrid vill du bli min brud.

Allt mitt guld omkring dig då skall lägga
blott om du din sjöman ofverger

4

Nej aldrig någon handelskerre har jag älskat
aldrig någon handelskerre vill jag ha
nej min sjöman vill jag trogen vara
Kärleken den lever utan guld

5

Och när skeppet sedan lyfter sina ankars
blod där en flicka inväl skeppets strand
ajö farväl min fader o min moder
nu går färden till ett annat land.

6

Alldrig någon handelskerre har jag älskat
fast vi vill bringa mig all ta en
nej min sjöman följer jag på färden
Kärleken den lever utan guld.

7

Och en sjöman genast fram till henne kastar
han faller ner på sina blåta knar
hon sin arm krins kalseri på honom kastar
o så vagnar skeppet ut till sjön. Majorsgatan d. 7-8-09.
Gustafsson.

En kärleksvisa

1.

Jag sjunga vill en liten enkel sång
i ensamt fast tiden är så lång
allt om en ven kom mig förflutit har
kom mig ofver gaf för jag fallig var.

2.

Men tycker du att du gjort rätt mig
jag beder Gud han löse afven dig
fast jag of dig har fått en evig löst
jag dig ej glömma kan förän jag dö.

3.

Så böt dig så en rätt o bättre ven
den du kan leva lycklig glad o väl.
gör ej mot henne post du gjort mot mot
jag får nog ensam leva som min stilig

4.

Har fins blott möda borg o bled
men väntar snart få njuta evig frid
att vandra ensam blir nog tiden lång
ajö min vän vi mötas nog en gång.

När jag ser ungdommen till sina näjon jär
 de sitter jag och faller många gå
 da tänker jag på de flufflurna där
 hur många gånger jag i ditt sällskap var
 3 16.

Den förste gång jag dina ögon såg
 de var så vackert fulla ~~de~~ du låg
 all om jag i dina ögon skadad skapt
 så hade jag varit frä från sorg & kval
 7

Nu slutar jag med sorgen i mitt bröst
 ty här finns ingen mera lyfelig rost
 (att vandra) ^{ensamt} blir nog tiden lång
 förval min vän vi råkas nog en gång.

Magorsgatan n. 7-8 1/10 1871 L. E. Gustafsson

Soldat hustruen

Flåga regtärloppet vid höga Kuneberg
 där satt en ensam kvinna, litet knöps var hennes
 & lärar föll på linet på hvilket ^{part} hon spänns

när långsamt uti spisen, den låg vedens bran
 9.

Med förklädsnippen trasig hon emot ögat låg
 vist är det 10 år hon mår Ola frän mig drog
 uti den Polska fjoden men i ett enda ord
 jag hörd of honorn sedan vilst ligger han i jord
 3.

Vist är han från mig tagen med kulor eller jern
 & borta är min glädje, min stollhet & min vern
 & goden som vil halle, när han för hemifrån
 den hafvial Herren tagit & jag väl gräta mi
 4.

Allt bitta ofvergifven är ut & in som jag
 det är att långsamt, präfras, ofödels hårda blag
 jag redan är förgräten, & bruten är min kraft
 & liten är den glädje som jag i lifvet haft.
 5.

Ett är vi lefvat kammars blott ett när kriget kom
 & uti evig ångslan min glädje bytes ont
 kvar natt i mina drömmar har blodig för mig stöd
 & sedan dog den lille så svek mig all mitt mod

Doct höll jag modet uppe i flere vintra år
 jag tänkte det jag skulle få återke min vän
 det talades om seger som unge kungen var om
 att freden skulle komma så tänkte jag ibland

7

Men freden kom doct aldrig, ej hälsning eller Gud
 bänkanda att han lefver & har mig glömt & Gud
 den tanken var mig bitter & oaktägelig
 om bergen ville raka & falla öfver mig

8

Så glad den arma Elin, en bister sommar kväl
 & såg sig om bedröfvad, uti bill lugna fjell
 de höides blev där ute hon knapt sig röde han
 förän i blufan läder en ställig riddersman

9

Godafön så han bade god afton & Gudsfrid
 jag kommer ifrån kriget of far det icke led
 oftrötnad har min gångare i lånar mig väl
 & låter mig få sofvat hos her till dagens ljus

10

Förvånad hörde Elin den gamle herrns ord

jag är en fattig kvinna & ensam på vår jord
 har ingen ting att bjuda, en så förmäner gäst
 behöfver inte heller, blott foder åt min häst

11

Jag foder har tillräcklig, den vergen ref min kro
 en sådan ställig herre man ej om ont kan tro
 & vagar därför bjuda, ers nåde att bita mer
 men jag ut en vanning, & efter hästen ser

12

Blijf kvar min goda kvinna, det har jag redangjort
 ty utata lof en krigsman tar för sig på vorort
 Ini kommer då från kriget brätt Elin hastigt
 det gör jag raka vägen nu är ändeligt blut

13

Om annat lät oss tala jag är på kriget mätt
 här har ni ganska blyligt här är så fint &
 & bjell i bästa ären det synes att ni är
 här kommer sig att ensam ni så vill sitta
 här

14

Dät är vel herrns vilja hans lagmen icke min
 ty hårdt jag blifvet straffad, men såkert är mitt
 sin

min man har gått i kriget, o' bättert är han död
 jag har ej hört det minsta af honom i min nöd
 15.

Man bör ej tro det värsta, var ridarmannens svar
 ty har han ännu fallit så fins där vänner kvar
 en kvinnan som en krigsman för laga sig föised
 bör för det första gefta sig o' göra klart bekred.
 16.

För guds skull käre herre, nej tala inte så
 min Ola vill jag trogen, ignora lifvet gå
 men om er egen Ola blir tro mot eder brät
 då vill jag dö min herre, o' rötten Clin bröt
 17.

Grät ej sad ridersmannen, med en förändrad
 hvad käns då kom förättat vid Liljekötes ^{son} stoa.
 som ridare benämndes, o' kallades Hans Lod
 den Karlén vill jag minnas det var en man med
 18.

På mina knän jag beder välsignade Eder nåd
 vet ni om honom mera, och ja det typpert
 som uti Sveriges hjälder rankande får ^{dåd} ut rum

han räddade sin konung i träffningen vid stum
 19.

Förvissad jag mig känner, o' vet att det är så
 en blick sågs där vid Lyse i Clins ögon blå
 ja har han räddat kungen, så höfdes mig ej grät
 han har mig varit trogen, min Ola mig fölat
 20.

Det gör han af all hjerta, skrek riddersmannen, bota
 o' blöt den afna kvinnan intill sitt bröst o' bläl
 du är en ärlig kvinna o' åt mig allt förgod
 fast ej din Ola bliv ut Ryllmätar Jelfverlod.
 Majorsgatorn, den 7-8-1904. kl. 8.30. ef.
 Gustafsson.

Krigarns Afskedsång

En visa nu för er jag bjunga vill
 Ock lysna till så många som det vill
 jag är en fattig krigaryngling jag
 som dogt hade många glöcka i min död.

Jag skall bortresa ifrån denna ort
 Men kanske har det allredan bort
 Det känns så svårt att resa från den trakt
 Der man har valt en flicka till sin skatt

3.

Jag vet ej hvilken trakt jag blanna får
 Det gör det samma bara fram det går
 Jag ämnar blanna uti några år
 Och pröfva Lyckan, om den för mig står

4

Men sedan vill jag vända om igen
 Hit ner till Skåne där jag har min ven
 Om hon har blifvit trogen som hon sagt
 Då fins för mig ej någon blönc skatt

5

Men om hon brutit sina löflesord
 Då får jag kvada tills jag läggs i jord
 Då får hon ångra, att hon falsker var
 Sköt mig bort så får lida i min graf

6

Det versta är när jag skall resa här

Från denna trakt och från min lilla ven
 Ty hon mitt hjertla hafver satt i brand
 Och endast döden det upplösa kan

7.

Den förste gång jag denna flicka såg
 Det var i Kehns unga späda år
 Och sedan dess hon i mitt hjörta
 Jag tänkte då hon skulle bli min skatt

8.

Det var en gång för nära åtta år
 Jag tänkte då jag fick ett hjerte vär
 Där kom en an att röfva bort min ven,
 Och jag fick så borgben fara här.

9.

Men sedan kom en gläder dag igen
 Då jag blef åter älskad af min ven
 Där kom en skog uppå min lefnads väg
 Ölska mig o, stulda flicka båg.

10.

Jag biter nu i mammas lugna sur
 Och skäddar i guds härliga natur

Jag vet jag byndat har emol' hans bud
 Stöt lat. Inly det. jag vill snart i gres
 11.

Tänk på mig du kullda bagna vän
 Om du ejt mig får skäda mig igen
 Det kärle så kungl' uti mit bordsna bröst
 Jag kan du gifva mig män tröft
 Du ständigt för mitt

Du ständigt för min blick förklarad blär
 Och har best gjort i många länge år
 Hur skulle jag då kunna glömma dig
 Nej kom o följ mig på min lefnads stig
 13.

Jag har ej guld att kläda dig uppå
 Ej håller kan jag purpur omkring dig så
 Men kärleken jag eger och den finns
 För dig min flotta tänk på det och min b
 14.

Nu ni som läsar dessa rader små
 Vist om ni vesan i er hand kan få
 Så dröm om mig som har den bannan såll

I smärsta verb som jag får plats min bann
 15.

Mils Palsbon Wolfort heter jag för vist
 Och tjänat har jag kunglig krigardist
 Men nu är jag från de bra banden lös
 Och kan nu ejt kvar kväll him till min lös
 16.

Oj förtvål nu reser jag åstad
 Ni kan väl tro att jag är ej mycket glad.
 Jag vet ju ejt hvart ödet föjer mig
 Men gud skall nog gå för på min stig
 17.

Nu har jag ätla dagars lid igen
 Att vara här hos dig min bagna von
 Men bedon har dock timman slagit ut
 Gif mig en kyss jag många tall föret
 18.

Oj förval vän med dig du kullda mö
 Nu snart jag beglar uppå sälla björn
 Om två årtlid så kommer jag igen
 Och vill du höra löftet om igen
 Slut

Kämpen Grimborg.

Där satt två kämpar en sommarkväll
 Framför sin boning i nordens fjell
 Stallbroder voro de föga rädda
 I järn och stål beständigt klädda

2

Men Grimborg hette väl en af dem
 Han grep om hornet med fingrar som
 Han så jag säger att för min flicka
 Det fulla hornet i botten dricka

3

Stallbroder säg mig en trofast mö
 Så röd som som rosor så hvit som
 En kungadotter så skön o fager
 Och henne genast till bröl jag tagar

4

Min stallbroder kan svara de så
 Om du på friareval vill gå
 En mö jag känner så skön bland
 alla

Af honom vinna lär snart sig falla

5

Hon vistar uppå sin faders gård
 Inom ett hundrade kämpars vård
 Det kostar lifvet att det sig våga
 Och efter jungfrun det minsta fråga

6

Di vil jag rida strål Grimborg sade
 Jag lofvar alltid af barnalike
 Ej som små jungfrun jag gör att krusa
 Och kärleksbran mig ej mer tåsar

7

Stallbroder sade den käre vän
 Den ditåt far kommer ej igen
 Den borgens kämpar de äro vilda
 Och kungens hofmän ej äro milda

8

Käre visa mig vägen blott
 Till denna kungens hof o slott
 Ja Grimborg sade ja du skall hafva
 Den gångarn hvita som bäst kan trofva

9

De kämpar redo en midnattstund
I genom borgens helga lund

En bäck de såge bland blomstrans flöda
Det var ej vatten men blodet röda

10

Slaketen var af idel järn
Mot Grimborgs styrka ett ringa värn
Med polen golvet kan bänder blötte
Och ingen vaktare honom mötte.

11

Till jungfruns dörr gick han ensam då
Med järnknot hankte han klappar på
Hatt upp min sköna, skjut ifrån reglen
På dörren ty annars jag öfver spegeln.

12

Men jungfrun svarade stolt så fräckt
Hvem är den friare djärf o häckt
Med ingen ännu jag möte blände
Men hennes vrede ej Grimborg skrände

13

På dörr kan lade skuldran bred
På lås, och regel, de fölla ned
Den stolta friare sig inträngde
Och dörren åter stängde behängdigt ständde

14

Just inte hjälplig kan då var
Hatt upp min sköna, o var snar
Det måste sig eder nu betaga
Att mina stöflar utaf mig draga

15

På gyllene stolen kan sätta sig
Men jungfrun svarade utom sig
Dina stöflar jag ej draga tänker
Din närvisket mig för mycket tränker

16

Den stolta Grimborg sticketade då
Han sprang i sängen med stöflar på
Hans stora spökar i denna vilt
Det vackra täcket nu rispar illa

17

Det gick nu genast till sängen bud

Med makt vill Grimborg sig tage brud
 Hos Kungens dotter han redan hvilat
 Och till undsättning ej någon icke
 18

Det gick nu genast till Kungen brud
 Med makt vill Grimborg sig tage brud
 Hos Kungens dotter han redan hvilat
 Och till undsättning ej någon icke
 18

Och Kungen ropar i vredesmod
 Lopp kämpars gärningen träfer blod
 I stäl en tådens men passen tiden
 Ty Grimborg är som en björn i striden
 19

De kämpar sprunga i vild gallop
 Och dären villen de stöta upp
 När Grimborg hårde på dären klämta
 Han sa jaz kammer men vänta vänta
 20

Han kom som stormen på upprätt taf
 Hoat kämpahufud han högg utaf

Pom gras och strä för hoat högg han gjorde
 Hoat ingen mer honom vida lorde
 21

Men kort förr än det blef gusan daz
 I Da föllo hundrade för hans slaz
 Sin stridskäst han till dären ledde
 Och sen till afresa sig beredde
 22

Han tog nu jungfrun i snövit hand
 Han sade kom följ mig till mitt land
 I Da sadelknappen han kemne höjde
 Och något motstånd han ej mer röjde
 23

Men Grimborg stannade inte förr
 Än han stod framför sin egen dör
 Där stod nu gumman och nej och sade
 Välkommen hem jaz dig väntat hade
 24

Men säg mig hvem är din unge brud
 Pom dig nu följer i dyrbar strud
 Med gyllene bälte i hällige skinget

Hon måste vinna all verdens Gylte
25

Men Grimboj svarade att hon är
En kungadotter mig hjertligt kär
Med svärret kaper jag henne Tagit
Och hennes vaktare neder slagit.
26

På högen loft han föll sin mö
Med henne ville han leva ö
Han sa till henne vill du min bli
Och band till hjärta åt mig gever?
27

Jungfrun svarade blyghamt så
Hvem är som kan emot Grimboj stå
Min man min herre det må du vara
Ty du har blygga all mig försvare
28

Så höls där bröllops på dracts ur horn
Och lurar hördes från väcktårn
Det unga paret till sängs man leder
När midnatt sig öper jorden breder.

Men kall forne ifrån öster sky
Den nya dagen klar borjst gry
Ett vapenbrast öfver gården höides
Af hvilket sömnen för många blödes
30

En släktklåda rop utaf kofman blod
Kring Grimbojs gård uti öfvermo
In tränge kämpar som höides fråga
Om inte grimboj sig ut löis vega
31

De stöto på dörren med vapen spjut
Af Grimboj hemma på skall han ut
Så ropade hela den vilda skaran
Men ännu höides det ingen svare
32

Men Grimboj inman en vingslags låg
För spjut och pilar han ej kinnlen såg
Han sade jag brel ut skall träva
Men ansvarende skall jag mig blada
33

Hans unga brud hon var ej den

Hon trängde släflarne på hans ben
 Öring höften spanne, hon svärde och lätte
 Den vatte hon hjälpen uppå sin hjälle

34

Den sleg han ut på trappen bred
 Han högg omkring sig med hämpas
 De somnade och de hjälmar klyfdes
 De stolta hofmän ej mera lyfdes.

35

De föll o tveende för hans svärde
 Wen letten blef dem för omkarsvärde
 Och ingen enoa sig orkar röra
 All rida him och budskap göra

36

Men Grimborg var ej bröth ej seg
 Han genadt på sin ridshest sleg
 Tjuf på red han till Kungaborgen
 Och badar Kungen den noga borgen

37

Då sleg han in till Hans Majestät
 Då golpset sviglaot för hans fjät

Men Kungens vänare blodo bleka
 Det syntes snart att med Grimborg letta

38

Men Grimborg sade, sade, blott svaramig
 De tapre hofmän jag bände mig
 Tjuf hvar äro de alla alda
 Jo de hvila nu i Maltralla

39

Det ligger många uppå min gård
 Wen letten blef dem för mycket hård
 Och Kungen ropte jag Namn skall säga
 Och hädan skall du ej mera draga

40

Och Kungen med purrens rop
 Som svärden höjde med glädje rop
 Till blängern borgan dit Grimborg trängde
 Och karligt sig på sin stridshest svängde

41

Hans svärde det blixtrade rundt omkring
 Fämma hofmäns tillblutna ring
 Och intet särad och intet slunges

Han stod alene till slut med Rungen
49

Och Crimborg bög ut på frucklansvärd
Han blodet torkar utaf sitt svärd
Han såo till Rungen blott för din krona
Och för din dotter vill jag dig skona
431

Rungen sade du man af järn
Tag du min dotter blif landets värn
Af bättre jag har dig på min sida
Spr för din framgång emot dig strida
44

Crimborg red hem han blef i fred
Och hvad han gjorde det blef därvid
Och ingen fiende sig vågar röra
Då länge svärdet han ortkar föra
Crimborgs bisla ord

Om allt gick redligt till på jorden
Om endast dyggden blef betönt
Om man den andra ej bedrar
Om äran fans där äran blänkble
om menskan tänkte hvad hon talte
då vore lifvet lyckligt nog

Visa om Marinen

Jag var en lifvad yngling när jag var sjutton år
Då friskt och gladt slog hjertat i livvets skona vår
Då fort och lätt gick tiden ty jag var nöjd o glad
Tills jag fick se en sjöman vid Marinen
9

Med militäristk hollning jag gick åt galan fram
Och vände sig och kikade det gjorda kvar madam
Och flickor de rotnade och ligarpojkar skrek
Ack se där går en sjöman vid Marinen
3

O Gud vad han var stäffo så härlig han såg ut
Den förflutna glada tiden den tror jag nu var slut
Nu hjälpte ej förmaning ej hjälpe grät o bönn
Nej jag skall vara sjöman vid Marinen
4

Tak och handling följde vi gick till lastkapten
Bland andra som oss värfvaore det var väl en varsin
Kontrakter skref vi under storkopvan o vi fick
Och kropp och själ vi solde till Marinen

Så kan vi till Karlskrona i uniform vi fick
 Mi kallades matros men blafvar fick vi bli
 Mi kallas matros men blafvar fick vi bli
 Och blaf är den som tjänar vid Marinen

6

Oj för man mycket lära som till sjömansyrket
 Men kanoner laoda o skarpsignaler o böer
 Ja säga ved och kola på varfvet hacka gräs
 Ja sådant för man lära vid Marinen

7

Den vackra uniformen o på Karlskrona o
 Har norrat mängen yngling att bli en värpåd
 Ja dräkten den är slilig men magen den är tom
 Och hjalen är förkrumt af disciplinen. Slut

Nikolina

1

Allt vara kär det är en gräslig pina
 Den som förbör det säger inte nej
 Jag var så rysligt kär i Nikolina
 Och Nikolina var lika kär i mig

9

Och hennes kär jag bad hos hennes pappa
 Men jag fick ett svar som jag ej vänta på
 Jag aldrig komma ut för någon trappan
 Så rysligt hastigt fort som då

3

Jag gick så hem o satte mig att skrifa
 Lda Nikolina vara rysligt kär
 Och möta mig när månen börjar skina
 i skibacken trästa torsdags kväll

4

Där möter mig en mörk figur i kappan
 och månen sken på himlen som en båt
 Den bölande var Nikolinas pappa
 beväpnad med en rätt förvarlig påk.

5

Jag började att dansa uti knäna
 Och lantble ta till bena råder och skrygg
 Men medan jag så gnode mellan träna
 fick påken dansa polka på min rygga

6

Jag skref till Nikolina så ock så

Nu är det med mitt hopp totalt adjö
Om du ej borta kom min kärleksvina
Så dränker jag mig uti nästa bjo.

Men Nickolina skref igen och sade
Till mig O Kära Telle Länk dig för
Den som sitt lif förtorkat är en brukar
Du kan väl vänta till dess gubben döi

Och nu så väntar jag och Nickolina
För gubben snart skall kora upp oss af
Och uppå grafven till en minne sättas
Den gamla prästen uppå gubbens graf.

Husarparet
nr. 30-10-1904.

N: 85 Gustafsson.
4 s. 10.

Malmo.

Kära den nyvår
Gustafsson

Pallare visa

1.

Midstranden af fingermenelfven o väg
En arbetarskara där bygger en väg
Bland djupaste dalar bland berg o bland skog
Där finner man arbeta nog.

2.

Men vad vi förtjänar konapt präcker till bröd
För tullen har Svensken bätt till på vår stat
Vi måste då kämpa att ej lida smäd
Sitt arbete lif eller död!

3.

I bekattlen vi skyldrar med sköflar o spott
Lilla fornliörens hjettar som riktigt har leat
Men här är den ändring vi skyldra för bröd
Sitt arbete lif eller död.

4.

I dimma i bolken i blåst o i regn
På rallarens kinder syns perlor och isnäsiga
Som jagar varandra till virflande vind
Snart bleknar hans panna och kind.

När mat är en brödbit men frustig och brut
 Och därtill en fläskbit vi tar utan frut
 För vi har ej jungfru som dukar på nätt
 Hvar gång vil skall äta oss mätt

6.

Vi dukar vårt bröd ibland karror och sten
 Som turkar vi sitta med korslagda ben
 Champangen vi kumta ur bakkarnes spång
 Ty vi föt ej lifva för tvång.

7.

Men vis te ni herrar och mättige män
 Hvad arbetaren pliter ni blef deras vän
 Men eder natur har väl satom besatt
 F. e. lygla oss dagar och natt.

8

På svällande boldter ni lägga er ner
 Och njuter af pengor som ragnar till er
 Men sof eder skerker jag vill ej er be
 Jag blott åt er dumskett kan le.

9.

Men rallarens bädd är ej mjukt eller len

Ti ligga det får han på rygg och på ben
 Han blott några krambrön får lägga sig på
 Och påfva till natten förgår.

10.

Men ^{indig} kan rallaren finna en tröst
 När vilsa kati får vid sin kärastes tröst
 Ja glömmet kan krampon för dagliga tröst
 Då glömmet kan bojer och nöb.

11

Då är han på innerligt gläder och nöjd
 Då klappar han flitkon af kärlek och fröjd
 Med strålende ögon hon blifvar och ler
 Hon önskar att kyssar få fler.

12.

Det är och de pållaste blunder man har
 När man uti ungdomens dagar ej spar
 Hoss flitkon man njuter af kärlekens lott
 Men snart kan där värd ut skott.

13.

Där ger man den sköna på bälten på kudd
 Och peber från henne i rotiger stund

Spän hvalda tärna lef lyckelig och glad,
 Glad tack för de stunder mellan kaffe.

14.

Bland vållande öven en kallare förs
 Långt bort uti verden att fylla vår bös
 I bland gynnad lyktan uti han för, den full
 Spän glimmande skiffer och guld.

15.

Men of ta det hinder aft han kass feber för
 Där till han sin ränne på ryggen och går
 Det sägs att han reder fast polkar han för
 Geselskapsen tiden består.

16

Om någon vill veta hvem diktlaren är
 Så är jag från vermland, det jag håller kär.
 Som målare har jag till yrket mig kär
 Men galare litte på kär.

17

Mitt namn det är Henning men lycker ni att
 Jag detta i vider ej borde ha kallt
 Så tag bort den versen men sätt dit en ann
 Och lofoe om ditt ni kan. Reut

Finska Skogen.

1.

Dold mellan furorna ligger min Roja
 Dypt i den finska Skogens bus
 Högt öfver topparna besta sig bergen
 Bländande skönt uti morgonens ljus
 Hoj-la-i-la-ila, hoj-la-i-la-ila,
 Sesar mitt svärd du min Finska Skog.

2

Långt in i skogen hörs götten besjunga
 Ljufvig och ömt hur skön hans make är
 Skogens af vallhornens dallrande tonor
 När mina öron från fjerran och ner i:

3.

Det är min egen tanke som talar
 Talar om finska Skogens aysere bus
 Därjäre kan jag ej behyra min tunga
 Tala jag vill hur mitt fulla bröst i:

Fröken Agnes

1.

Fröken Agnes uti sovsone drömma går
 I nattens tystnad ingen ro hon får
 Fast fint är rummet hon i sidan klädd
 Hennes sömn den flyr dock öfver spelsitt badd

2.

Uti nobla kretsar uppå bal och fest
 Starkas Agnes måste vara med som gäst
 Hon spelar dansar fast man icke ser
 Hvar hjärtat glöder fast munnen ler

3.

Hon puckar och en tår på kinden ran
 Hvarför blef jag icke fattig som han
 Nu vara fattig glad o hvetten härlig löv
 Mot att ris och fridlös bo i gyllene slott

4.

Torpasonen Gustaf jag ej genomna kan
 Sex år förflutit sedan han försvann
 Ej eft ord till afskred ej en enda rad

Hanske hon Junnit har sin tygla graf
 5.

Hanske hon stupat i en strid så het
 Mot ringa armad o hvem vet hvem vet
 Eller har han glömt den lilla flickan sin
 Som till hemligt möte honom ofta kom.

6.

Så hon tankfull sat i kvällens tygla stund
 Då hennes far kom uppå hennes rum
 Och sade Agnes nu den fader glad
 Och i nästa vecka uti brudstol träd.

7.

Grefve Bejnhold var i dag här mer vid strand
 Han anhöll om att få min dotters hand
 Han är rik och mäktig billedad och förnäm
 Han kan och blifva dig en vän så kär

8.

Hon blecknar först men sedan fattar mod
 Hon sade vilt är ni en far så god
 Men för det förste jag mig ej gifta vill
 Och aldrig för jag Grefve Bejnhold till.

Bortskända barn så utbrast fadern vred.
 Skall du ej som andra följa tidens sed
 Är det försnare din fröken tid tar slut
 Det är din plikt att lyda mina bud.

10

Min plikt det är lyda känslans röst
 En annan bild jag har uti mitt bröst
 Befall blott glad jag uti döden går
 För den mig älskat i min ungdoms år.

11

Hon bleknar rodnar utaf idel boeg harm
 Och hjertat häftigt blår i liflig barm
 Vill han min kärlek ha så får väl han
 När han den tager, om han blott det kan

12

De skall hon led i nattens ensamhet
 Den strid hon stred hon endast själf det set
 Men innan fåglen badat morgon stund
 Hon blödd och färdig går till faders sum

13

Hon viskar fader tack och nu farväl

Förlåt att jag ej binda från min själ
 Och den misbräkning som jag vållat er
 Förlåt att ni skall icke se mig mer

14

Jag resa vill långt bort i fjerran land
 Något väntat öfver någon mig tar hand
 Jag reser dit ej någon rest föret,
 Kanhända då min fröken tid tar slut.

15

Farväl mitt hem du låga stolta borg!
 Dina murar gömmer endast kval och sorg!
 Farväl i dalar och min trogna lind,
 En heloning sänder jag med himlens vind.

16

Slut.

Hon bleknar rodnar utaf idel harm,
 Och hjertat häftigt blår i liflig barm!
 Vill han min kärlek ha så får väl han:
 När han den tager om han blott det kan.

Sigfrid.

Hur det blir

1.

Fordom saor mamma attä dig mitt barn
 Attä dig mitt pappa uti mannens falska famn
 Attä dig att ero uppå mannens falske ord
 Ty uti mannens hjerte, alls ingen kärlek bor

2.

Fordom fick jag blommor ja utaf alla slag
 Och allt skulle vara efter mitt behag
 Nu sä aldrig mera jag blommar eller ser
 Och min smäkt och kärlek ej efterfrågas mer

3.

Skall jag hafva klädning eller röda band
 Hvarje skilling räknas utaf mannens hand
 Knöt man allt får höra och svaret blir så här
 Jag har ej mer pengar och har dig ej mer kär

4.

Nu sä blott det heter, Laga kärre du
 Att jag får min midag just på slaget tu
 Jag skall resa bort, ja bort till en god vän

Och kommer kanske borta i dylen hem igen
 5.

Skall jag sitta himme ja himme allförjert
 Nej det gör jag aldrig nej det är bestämt
 Skall jag sitta himme, himme som en träl
 Nej det gör jag aldrig farväl farväl farväl.

Edvard's dödsång

1.

Farväl mitt hemland i fjellrik nord
 På Edvard kväder på utländsk jord
 Din dödsdom modigt i ungdoms år
 När dödens natt för hans ögon står.

2.

Farväl min fader mitt forna stöd
 Som för mig bedit med sin lifsva post
 I varje handling du gjort mig väl
 Du kärleksrika farväl, farväl.

3.

Farväl min moder, mitt barn doms stöd

Som mig omhuldat i lest o' nöd
 Den som nu sjunger sin Afskedsbång
 Nu ifrån verlden hon blyr sin gång

4.

Farväl min handling på nordens fjell
 Som häser myskel från fjerran land
 O mitt framträder för eder själ
 Då minnes Edward farväl, farväl.

5.

Farväl brytilda jag älskar dig
 I alla öden uppå min plig
 Och lifvets löden så fort förgår
 Farväl du trogna i lifvets vår

6.

Farväl du djupa och fälska haf
 Som en gång hotat att bli min graf
 Min graf blir dalen dit ropdjur går
 Den grafrens griftkvaf blir himlen blå

7.

Farväl du grymma du fälska värld
 Sj äre vittmer du med ditt svärd

Oskyldigt plågat blir jag i dag
 Men int i döden med lugn går jag

8.

Min dödsdom ralkas med solens gång
 Men jag vill sluta mitt lif med bång
 Ja jag vill sjunga med modig själ
 Du jord för levigt farväl, farväl.

9.

Hur tomt är allt som jorden bär
 Hvad välar då att jag aröjer här
 Hvad är som fräjdor min armma själ
 Den sköna kvilan farväl farväl

Slut.

Malmö d. 13. - 11 - 1904.

N° 85. Gustafsson.
 4 de 590

Malmö

N° 85 Gustafsson
 P^o. H. Hult

En kärleksvisa

1.

Jag sjunga vill en liten enkel sång
 I min ensamhet fast tiden är så lång
 Allt om en vän som mig förskjutit har
 Hon mig öfvergef för det jag fattig var.

2.

Så sök du dig en rit och bättre vän
 Den du kan lifva lycklig med och säll.

Go'i ej mot honom som du gjort mot mig
 Jag får nu ensam vandra fram min steg

3.

Här är moder här är sorg och strid
 Men jag hoppas snart få njuta evig frid
 Allt vandra ensam blir när tiden lång
 Adjon min vän vi träffas väl en gång

4.

Men tycker du att du gjort väl mot mig
 Men jag beder Gud kan löna även dig
 Fast jag af dig har fått en evig lön
 Jag bönä kan dig ej förrän jag döi

5.

114

När jag ser ungdommen tillsammans gå
 Håll biter jag och faller mången tår
 Då tänker jag på de förflutna dar
 På hvar enda gång jag i ditt sällskap var.

Men nu har glädjen min förbyts i sorg
 Sen jag af vännen fått en evig sorg
 Den jag med tunga steg fram bära får
 Fort dig, för dig jag faller mången tår.

Plut.

Edvin och Emma

Edvin går där borta, kom ej fram till mig
 Edvin sag sin Emma och föddolde sig
 Han som smög sig bländigt i min väg förut
 Gick jag in i kyddan eller gick jag ut

h.

Edvin går där borta, ej min Edvin mer
 Nu en annan ungdom kan ditt hjerta ger
 Kan man ge ditt hjerta det man engång gitt

Kan det ges at flera, det som blott är ett.
3.

O, kan knyter blommor. Och kan knöt, den för
Liu en krans kvar morgon ny uppe min dörr
Den som nu, där hänger kom hit för längesen
Och beständigt faller, det visna blad af den
4.

Stort med vårens bipp, slog kants kärlek ut
Och med sommars rosor tog den hastigt slut
Kanske när hon ser dem springa ut igen
Kommer kan tillbaka till sin glömda väd
5.

Men, då skall jag svare jag vill, älskad bli
Ja ej rosentiden den går fort förbi

Will du ej bli hos mig öfver vintern än.
Styg omkring som fjärrer och försvin som den.
Slut

En vacker visa

En visa jag nu sjunga vill, som endast hörs gossar till.
Sätt aldrig eder tro o lit, till flickans tal och härlighet

Jag gick mig ut en afton stund, jag tänkte att möta, så min vän
Men när som jag i lunden kom det viskar sakta o vänd om
3.

Den varmen som du håller kär, hon är sig icke trogen mer
Då viskar sakta i mitt bröst, o, säg kvar skall jag finna tröst
4.

Jag har ej far ej heller mor, som tale kan ^{ett} för tröstens ord
Jag ensam står på stranden här, jag längtar att få skiljas här
5.

Här står jag ensam och alin, och blickar upp mot himlens sken
Uppå den lysa månen nu, som har sin matta gjort så hult
6.

Jag ringa är och det är, att som har mitt hjärta gjort, så kall
Ty om jag vore rikt på guld, så vore jag både rikt och hult
7.

Men rikedom försvinna kan, men kärleken blir aldrig kall
Jag kan dig aldrig glömma af, förän jag lägges ner i graf
8.

Men hvarför gråter du min vän, har du ald ingen tröst igen
Grät inte du min lilla vän, ty skaparen kan lifver än

Walmö 5. 4-1-1905. Gustafsson.

Lill' Anna Mari

O, får jag dig följa, Skön Anna Mari
 Och gå vid din sida, Skön Anna Mari
 Du rider på gångrarn så stolt mig följ
 Men jag är helt ensam Lill' Anna Mari

Hvad bryr mig din fader och egna kans
 Hvad bryr mig din blakt i sin rikdom
 Jag blott see mig älskar o min stalle du bli
 Gick än du i bonestod, Lill' Anna Mari

Exvard

Svenska folksånger

Ur svenska hjärtans djupa en gång
 En barmfärd, och en entel bång
 Som går till Rungen fram
 Mot honom Profast, och hans all
 Gör kronan på hans hjäva lall
 Och all din tro till honom bäll
 De folk af fräjdad stam

Teut

Skärgårdsflickan

En skärgårdsflicka, är väl jag på björn jag blän-
 Jag räddat har en gosse jag bren uti björns ^{sjäigt för} val.

En gosse höll jag mycket kär, han lofvade mig
 Han stal min gläde från mig här, ^{sin} han jag ^{inget} ^{rot}

Hans sad min far fömetkar dig, du kan ej bli min brud
 Ty du föringa är för mig, o hjälp mig, store Gud.

Och flickan föll till jorden, när hon grät och jämra sig
 Ny är jag glömdes orden, af den som älskat mig

Och gossen till flickan sade. Grät icke mer min vän
 Må vöden för oss taga än jag, går från dig här

Och gossen bar en dolk till tröst med stadig hand den för
 Han stäck den i sin flickas bröst han faller ner och dör

Farväl o grymma fader min och så min hårda mor

Nog Herren ges er lönen sin om ej på denna jord

Farväl min lilla syster kär, och så min lille bror
Ni veten ej hvad kärlek är den ej hos er än gör

Farväl nu allsammand ni och så min lilla vän
Ni träffas åter en gång vi hos Gud i himmelen

Och tas sin dolk till bröst med stadig han den för
Han stöter den i eget bröst, han faller ner och dör

Waluö den 4 januari 1905

Carl Ekstrand
Dikt. Korpel

Italiensk-visa

På Italiens nejd där min vaggas barstäte
Och min barndom her lycklig den var
Där jag hade ett hem vid en blilla flod
Där jag hade bäst fader och mor

Her jag blöfvade full af frid och fröjd
Kring dalar och blomstrande fält
Sjög jag min visa så glad och bärnöjd
Mängder gång under himmelens klarblå pell

Men den tiden har gått mina femton år
Warit rikka på vaxlingar, nog
Lå se det är redan det fjärde år
Sen min fader på slagfältet dog

Och jag drömde en yr liten flicka bärar
Tom från däckorna vuxit just nyss,
Då helt plösligt min tjugoårs födelsedag
Då jag väktes igenom en kypss

Och min moder hon lades i grafven inom Port
 Och den dagen den glömmoi jag ej
 Det högsta jag egde det burde de Port
 Och de myllale grafven igen

Här är skönt det är såndt skona vinterlig
 Och skön dröjande sommarsols glans
 O här ville jag leva o här ville jag dö
 Om inte Västlands fars.

Krusarkasern d 4/ 1903

Edv. Gustafsson.

Lars Peder.

På grafvens gods Lars Peder i Trasar synes gå
 De grefliga svinen kan vaktade uppå
 Af hvem Lars Peder föder af hvem han var o allt
 Han visste sjelf det intet blott han förs och svatt

Och allt hvad smutsigt kette man honon gerna
 Bland grefvens herrar drängar kan tjämade som blaf
 I stället fick han ligga fast i kolden som all i smut
 De hästar hade täcken, men Lars ej mindsta blut

Den ende som åt honon en blick af ömhet gaf
 Var grefvens yngsta dotter ett barn så himmelskt
 De gräsliga råttor som henne räddes var dag
 Hon gjorde åt Lars Peder så sjuk så arm så svag

Då böjar gossen gråta o se så hjertans gott
 Uppå den lilla flickan som rodnar därvid smått
 Den dagen kan väl komma jag det kan ge igen
 Så har i drömmen hvistat en rost från himmelen

Det var väl första gången jag herrans nateward fick
 Jag kände mig så lyckelig om er jag drömde blott
 Jag drömde då så mycket som aldrig kan slå in
 Jag drömde ack förlåt mig, jag drömde ni var min

Har väl från denna stunden vi ser ej mera här

Men räckt mig då den blomman som ni handen bär
 Och flickan räckte blomman med hand så fin o' späd
 Här jag den handen kyssa, ja gerne munnen med.

O herre Gud i himlen vist har jag drömt det så
 När afven så det andra i sin fulbordan gå
 På kalle nu Lars Peder, o' som en pil flög bort
 På grefliga godset han syntes ej så fort

När åta är var gagna då kom en vagn så grann
 Till slottets marmortrappa, i vagnen satt en man
 Han syntes hög o' kraftfull med adla bleka drag
 Och godset under kluban nu skulle gå i dag

Då sågs en skymt i fönstret af en förgäten man
 Där sprider sig en rodnad uppå hans kind som
 Han träder in i salen aktionen börjar gå
 Jag gifver dubbla summan, här har ni pengar stå

Sen går han in till Greven som hell förtrossad satt
 Behåll ert gods min Herre, men hälsa fröken att

Här börjar han att slanna, men hälsa fröken att
 Bland skatter uppå jorden är hon min högsta skatt

För henne har jag samlat af Kaliforniens Guld
 Jag samlat millioner för hennes godhets skull
 Ty förfästad o' förskjulen som jag af alle var
 Gaf hon mig enda trösten nu räddar hon sin far

Så gick han ut i salen o' Greven fattar mod
 Och i den samma salen, där snart ett bröllop stod
 På vigdes de tillsammans de barnomsvänner två
 Där kan man tydligt finna all Gud har skatt det så

Slut

Det knallar o' går!

Truls peder han hade ett uppriktigt hjärta
 Tog medgången sansadt och motgången lätt
 Och sporde man honom ibland hur han mår
 Han svarade acetic "det knallar och går"

En gång var han ute på sjön i en båt
 Och satte på grund ty hon dumt bar sig åt
 Man frågade honom om fart han ej får
 "Jo," svarade Peder, "Det knallar och går."
 3.

I bergen en dag honom klättra man ser,
 Men gång efter annan så dimpar han ner
 Man sporde om snart han till toppen ej når
 "Jo," svarade Peder, "Det knallar och går."
 4.

En dag i en myrstacke han lagt sig omkull
 Inatt hela Rablön af myror var full
 Nu frågades stämlesamt om känslan är svår
 "Jo," svarade Peder, "Det knallar och går."
 5.

Allt få sig en fästmo jämt lekt i hans tråg
 Och rögar han damlade, tror jag ett Gög
 Man sporde om snart ej en hustru han får
 Han svarade mentert, "Det knallar och går."
 6.

Pist fick han en fästmo o' hon blef hans fru

När för han ej kommad så blef han det nu
 Och sporde man hur det står till med hans fru
 Han svarade sorgsigt, "Det knallar och går."
 Slut.

Walmö J. 5-1-1905.

Gustaf Svors.

Plantorna

Det växte två plantor vid ensliga strand
 I löfliga köjorna där
 De vandrade ofta med hand uti hand
 Att plocka små blommor och bär.
 1.

Den ene det var ju en gosse så nöjd
 Den andre en flicka på skön
 De lekte liksom med barnsliga fröja
 Och hjertat de gafvo till lön.
 2.

Men gossen vill plöja köjorna blå

Men Anna hon får stanna kvar
 Hon sajde sin Oskar det kan ni förstå
 När på stranden hon lämnades kvar
 4

Men Anna hon blef hos sin moder på strand
 Ett varde dess äldriga dar

Men Oskar han drog emot främmande land
 Han besto från moder och far
 5

Och vinden den föide böljande våg
 En skuta med Oskar ombord
 Med längtande blickar mot hemmet han såg
 Där Anna så sorgjände stod
 6

Ett bref han hemskrifver till käraste sin
 O, käraste Anna där stod
 O, sorgj ej din Oskar jag är alltid din
 Men värda min äldriga mor
 7

Om himlen tillåter så kommer jag till
 Till dig du min utvalda brud

Jag länglar att se dig min utvalda vän
 Jag älskar dig näst intill Gud.
 8

Men kommer en fugel till hemortens strand
 Och snövita vingar den bär
 Han kommer med bud ifrån främmande land
 Din Oskar då döende är
 9

Trä är som förgingo men Oskar ej kom
 Till Anna som grät uppå strand
 Nej endast man hör vreda böljornas dån
 Som alljämt uppsvalpar på strand
 10

En afton som alltid hon såg invid sjön
 Och drömde om sjömannen sin
 Hon sände till himlen på mängen bön
 Att föra den sjömannen hem
 11.

Hon böjde sitt hufvud of sorgen så matt
 Och lyssnar till böljornas dån
 Ett kungslag hon hörd i stormfyllda natt

Det var ju en fogel som kom
12.

Hör sörjande Anna den foglen sad
Din Orkar är död ifrån dig
Ty böjorna tagit den sjömannen glad
Men jag har en hälsning till dig
13.

Det bästa kan sade han vika ditt namn
Så Anna nu döi jag från dig
Nu åter är lösta de trofasts band
O, Anna nu döi jag från dig
14

Men Anna hon lysnar med blygsamt röst
Till det beed hon af foglen får
Hon väcks då sakta af moderns röst
Kom Anna mot hydan vi gå
15

O, moder o, låt mig få följa min vän
Jag är och vill bli för hans brud
Den kastar hon sig emot böjorna blå
De slöt sig kring sjömannens brud

16
På stranden där står tvorne aldrig par
Som böja de plantorna kända två
De väntade se dessa unga barn par
I stället i döden de gå. Stuet

Den öfvergifne

Jag ser uppå dina ögon du har en annan kär
Och sköna lilla vennen, säg hvem det då är
Då vill jag så gärna vara redelig mot dig
Så länge som mit hjerta det röres i mig
2.

Dina svartbruna ögon din rosenroda mun
Hafver lagt uppå mit hjerta en böda så tung
Halsbandet uppå halsen det glimmar som roden
Därför vill jag vara lilla vennen på heid.
3.

En vän utan kärlek den litnar jag vid
Det trädet utan näring, som ingen frukt bär
Den är icke värd att kallas för min vän

Som tager sig en annan och lemmer mig allén
4.

Men när jag blifver döder och lagder upp på bår.
Och sköna vänner lilla om kärlekens plår.
Gack först till min bädd gack sedan till min gruf
Där hvilar lilla vänner som dig älskat har.
Slett.

En vacker kärleksvis

1
Färval min älska timma skrider
Mot aftonstunden alltmer det lider
När solen sjunkit i väster ner
Då är din älsling hos dig ej mer
2.

Men liksom solen i rosandagen.
Med vemodslöje ditt afbed tager
Hon vet hon kommer så vist igen
Så skiljes vänner ifrån sin vän
3.

Med sorgligt löje fast hjertat gråter

Vi skiljas nu, men vi träffas åter
Hvad Gud förenat ej söndras kan
Och skiljas inte ifrån kvaran
4

5
Hvar afton daggen i gräset blänker
Som afkedstärar när solen sig sänker
Och skymning faller kring sjö och land
Då lossnar alla naturens band.
5.

6
Då stämmer Necken sin harpas strängar
Och elfvar dansar på blomsterängen
Och det befrias som beudet är låg
I mestobrost som i skog och råg
6.

Då flyger själen på drömmens vingar
Till fjärran vannen ut bud kan bringar
Inattens tystnad, du höra kan
Och skiljes inte ifrån kvaran.

17
Trettonde dagen 1905.
J. C. Gustafsson

Kärleks visa

1.

En sång jag sjunga så lätt, trallallaalalala
 Utvärkta om det blir pålitet ::
 Den handlar om min barndomstid ::
 Och om ett glatt och lustigt lif ::

2.

När först jag skådade dagrens ljus ::
 Det gjorde jag företar skus ::
 Jag sjung en sång så gladelig ::
 Och hela världens prisaer frig

3.

Ten man mig till kyrkan bar ::
 Då var jag inderst alla dar ::
 Jag slöt upp en hällig sång ::
 Och alla skrattade på en gång

4.

Prästen ropade mig på namn ::
 Och visst så var jag i hans famn ::
 Ja nu må tros en härlig slät ::
 Och ett två tre så blef jag vät ::

Jag vännade prästen som en man ::
 Hur kan här sådant gå an ::
 Man kan så lätt förkyla sig ::
 Där skuler jag all skule på dig ::

6.

Han bad mig om förlåtelse ::
 Ten böjades han välsigna mig ::
 Att jag skulle få min hälsa stark ::
 Otrampa både jord och mark ::

7

Min barndomstid flög härligt bort ::
 Och jag blef stor allt inborn bort ::
 Jag hade bort hvad barnsligt var ::
 Och ett två tre så blef jag far ::

8

En sparvel växer härligt upp ::
 Så man kan ta sig en galop ::
 Man söker sig en fläckad ston ::
 Ja en ibland de täcka ston

9.

Jag nu min visa sluta vill ::

Tag inte från lägg häure till ::
 Jag kan bekräfta att allt är sant ::
 Och att det här har gått galant i trall allvällare
 Blott o' lavin vider är
 0000

Malmö den 7/1 1905.

Edvard Gustafsson

Gustafsson
 Volontärer!

Volontärer.

A B C D E F G H I
 J K L M N O P Q
 R S T U V W X Y

L. A. A. O. Karern den 7/1 1905

Edvard Gustafsson

Volontärer

Biskull - Kalland.

Edvard Gustafsson Biskull
 i Malmö hamn

Visa om två flickor som drunknade

Det växte två plantor i jordlofts vår
 Föräldrarnes glädje och hopp
 De tekte som barn ifrån år och till år
 Till sjullon är nådde de opp

Då fria för dagen de oro de två
 Till hamnen begäfos de sig
 Men tänkte i yrande glädje ej på
 Dem mörka och farliga slig

Ej brådrepets marhet de viste utaf
 Lode glädtiga zingo framåt
 Då plötsligt framför sig de sågo sin graf
 Så kemsk och så mörk och så våt

Och plötsligt så störtade båda däre^l
 I vågornas falliga famn
 Från djupet man hörde ej ens något skri
 Man hörde blott ropas ett namn

5.

Kär folk kommo till fäst ej ringaste spår
 Den girrige vägen sig slöt
 Som röfoat två lif uti ungdomens vår
 En bubbla på vattnet blott flöt.

6

Hos vänner och fränder är sorgen så stor
 De falla mång' bakmodens tår
 Och uti förtviflan stå fader och mor
 I sorg vid de ålskades bår.

Carl Ekstrand

Dist. Korpral

Malmö den 8 Januari 1905
 Wästerås, Gustafsson. Wölkent.

Den arresterades visa

1.

En liten visa jag för er vill sjunga
 Tänk på det gossar medan ni är unga
 Att tjena kronan är ett uselt lif
 Det har jag fått erfara i mina unga år.

2.

Jag gent' husar i fyra långa år
 Komnu ett år jag har att tjena kvar
 Gud gifve att den dagen skrider fram
 Då jag blir fri från dessa härda band

3.

De bekännade folk liksom de arma djur
 De innesperra dem uti en bur
 Där icke solens strålar lysa kan
 Men hand' mitt öga ej skiljas från kvaran

4.

Uti arresten där jag har min hamn
 Det var för en korpral och Bederborg är hans namn
 Jag slog en häst och den så var det slut
 Det skall i arresten och låra veta hüt

5
 När Sargant Sundberg bommar dörren till
 Då lärarne på minna kinder föll
 Jag var mörkret irrade en stund
 Gick i ett köm jag blumrar i en stund.

6
 Här jag nu sätter inom läs och bön
 Ni kan väl tänka att min tid är lång
 Då sätter tänker jag på min flitka mångunging
 Som går där hemma och trålar dagen lång

7
 När man gått kudar i några år
 Som liggare man då sitt afsked jär
 Med kroppen lutande mot galan fram
 Bort för en staf och blir en vandringsman

8
 Nej, hör i gossar jag er vill varna
 Låt icke detta bli för eder en vana
 Att gå som jag i våra bästa dar
 Ty ej en blott man har på fickan kvar

9
 Till någon veta vem visan diktat har

Tu är det ensam i arsten legat många gång
 Hans namn är Hagberg som diktat denna sång
 Han afsked tar från denna världens gång
 Slut

Malmö d 12/1 1905

J. E. Gustafsson
 Molentär.

Ensam uti hela vida verden
 1.

Ensam uti hela vida verden
 Blott med Gud och med min nötte staf
 Vandrar jag, med sargad skuldra färdem
 Till min tyta undan gömda graf.
 2.

Ingen enda glädje står mig åter
 Ingen bönin vinkar mig till sig
 När jag bortgår ingen make gråter
 När jag kommer ingen helsar mig

Jag har älskat äfven jag har brunnit
 Ock mitt bröst har ingen kärlet mer
 Jag har mistat allt hvad jag har vunnit
 Ock min sorg blott om försoning ber
 4.

Jo jag har en enda vän i världen
 Kom, min trogne hund, följ vanaram nu
 Jag vill glädjas, åt ditt smek på färdan
 Kommer jag, sof vid hjerta see
 5.

Och när jag sist tappat vandring slafven
 Och kyrstikt på någon kyrkogård
 Lagg dig neder med en på beakt på grafven
 Kom en skön, en trogen minner värd.

Slut

Gustafsson

Malmö den 13-1-1905
 E. Gustafsson. Wolentär

Jag min rena kärlets gifver
 Till dig tråva tragna den
 Gifve Gud att den förblifver
 Att ej falstskhet, bo i den
 För hoar dag jag på dig tänker
 Ty du är mig kär och öm
 Sedan dagens sol sig sänker
 Ock natens blir du i min dröm.

När som jag tänker uppå dig
 Då blir jag glad i sinn
 Ej något bättre finns för mig
 Än för allting blifva din!

Ock jag bland flickor söka vill
 Jag finner ingen mer
 Som kan mitt hjerta höra till
 Blott min flicka du det kan

Ock du blott kärlets rätt förstår
 Och detta tror jag vist —

Då aldrig du din ven förmår
Då du i veder tröst

Läs dessa verser med stor fröjd
Från mig de komma är
Jag skrifver dem of kärleks böjd
Till vennen min så kär

Mitt hjerta ögnat har sin poët
Och jag fick strax gerin —
Att fatta pennan i min hand,
Och skrivas poesi!

Se i på detta med för aft
Med milda ögon se
Då skådar du min kärlekspratet
Kanske du så får se!

Om böjerna dörens slutas till
Då blir jag trött i hand
Jag dessa verser stuta vill
Tänk uppå mig ibland

J. C. Gustafsson

Jag önskar så länge du lever
Dig hälsa o lyckliga dar
En fästman som är dig till heder
Jag önskar dig en bonn är rar

Ell, titet minne jag här dig ger,
Mins den som gaf det när du det ser
Det är en ven som dig önska vill
Allt godt i verlden som finnes till

o all möjlig sällhet jag vill dig önska
Och må vårt släktskap allt mera grönka
Och må vi knyta ett vänstaps band
Som aldrig af oss förglommnas kan

Malmö den 15-1-1905

Gustafsson

A. Friberg Pat. J. Johansson
Lau, Carl August Johansson
Carl Lambert Ny

C. A. Sjöström

Julius Lundgren

Carl Gustafsson Strid
Imen

~~Carl Gustafsson~~
~~Pat. J. Johansson~~
~~Carl August Johansson~~
~~Carl Lambert Ny~~
~~C. A. Sjöström~~
~~Julius Lundgren~~
~~Carl Gustafsson Strid~~
~~Imen~~

V

~~fredag~~ ~~Börje~~ 5/10.

Volontären
N:o 85 Gustafsson
med anhållan
om plats som
Grombare

Till

Stationsenspektören vid
statens jernvägsstation i
Malmö

Härmed får jag värdsamt
anhålla att blifva antagen
som Grombare vid statens
jernväg i Malmö.

Betygs- och rekommenda-
tionsafskriften bifogas

Malmö den 6 september 1900
J. Edvard Gustafsson
Volontär vid Kronprinsens
Husarregemente 4. de skv.
Malmö

ford 1883

PANSARBÅTSVISAN

Den efterlysta texten lyder:

Säg minnes du den allra första
gång
på pansarbåten vid dragspelslåten
då du mig muntrade med dans
och sång.

Augusti aldrig jag förglömma
kan,

då du mig kösste den trettiförste,
ombord hos dig på salta Ocean.

Sjömannens kärlek är som höst-
ens vind

då hjärtat lessnar och blomman
vessnar,

men flickan bliver trogen i sitt
sind.

På livets hav ett skepp det gung-
ar där

för fyllda segel, dess akterspegel
så stolt förgyllda skeppsnamnet
bär.

Det namnet skrivet står uti mitt
bröst,

det vill jag viska intill mitt sista
för vännen lilla med ljuvlig röst.

Och skeppets namn Kärleken är
försann

det största skepp som på böljan
farit

på livets böljeflod och ocean.

MENS JEG LEVER

Texten till denna efterlysta sång
är av Ingeborg Næstved och lyder:

Giv mig en blomst, mens jeg lever,
og øjet kan frydes derved!

Mit øje ej skuer de blomster,
du læger paa kisten ned.

Giv mig et smil, mens jeg lever
kom mod mig forstaaende mild!

Naar først man har lagt mig i
gravnen,

saa trænger jek ikke dertil.

Elske mig imedens jeg lever,

og hjærtet om kærlighed be'r.

Har døden først lukket mit øje,
behøves det ikke mer!

Græd ikke øver min kiste,

de tårer ej bringer mig fred.

Du maate langt hellere spared
mig mungen en taare, jeg tgræd.

Så stakket er lived henede,

aa, hvorfor forstaar vi dog ej

av sol og av smil at sprede

et væld på hverandres vej.